COLONIA

JOHN M. DAVIS

John M. Davis

COLONIA

science fiction military thriller

versiunea în limba română

UNCRIS

PROLOG

A trecut aproape un an de când Ryak a cedat comanda. Lumile noastre sunt acum controlate de puternica Forţă Defensivă Terestră (Earth Defence Force). Pe măsură ce pacea se extindea, creştea şi nevoia noastră de a găsi lumi noi. Unele doar pentru singurul motiv de a le prelua resursele; altele însă, datorită unui rol mult mai important. Colonizarea. Pământul fusese, pur şi simplu, exploatat la maximum.

Când am început să cucerim, întinzându-ne cu repeziciune prin Calea Lactee, explorând spaţiul necartografiat, am descoperit lucruri uimitoare.

Locuri care puteau fi imaginate doar în cele mai sălbatice vise.

Dar în cazul Satelitului Tanilia, aceste vise au devenit coşmaruri, pentru că am descoperit repede o nouă definiţie a Răului. Un nou aspect al fricii; descoperirea unei specii de creaturi moralmente-demonice. Succubus.

Numele lor a venit de la sine, pentru că păreau a fi exact ca demonii din timpurile biblice. Împrăştiau în jurul lor valuri de tragedii, în timp ce imprimau în memoria supravieţuitorilor o nouă definiţie a fricii.

Dar, printre cei din Forţa Defensivă Terestră erau unii care nu se temeau. Erau 'Marines'. *Un cuvânt care dădea încredere în lupta împotriva noilor inamici descoperiţi, oferind celor câţiva supravieţuitori din Colonia Tanilia ceva ce nu prea mai aveau. Speranţă.*

•

Când alarma ceasului a început să sune cu putere, scoţându-l pe Jack din visele frumoase, a blestemat printre dinţi întreaga lume, după care s-a dat jos din cuşetă pregătindu-se pentru ziua ce urma.

Apa rece cu care şi-a dat pe faţă cu mâinile mult solicitate în lipte l-a făcut să se crispeze, dar i-a şi trezit imediat simţurile. Şi-a frecat încet ochii, apoi s-a uitat în oglinda din faţa sa.

Locotenentul Jack Strong, *Earth Defense Marine Corps*. Şi chiar dacă în oraşul său natal, Dallas, era dimineaţă, el se afla la bordul navei *Earth Defense 'High Freedom'*. O navă mică de aproape 600 m în lungime. Una dintre navele *Marines* tipice *de atac*. Aşa cum era cazul acum.

Urmând semnalul de ajutor emis de o baliză de semnalizare, cursul lor a fost stabilit către Colonia Tanilia, şi deşi se aştepta să fie o altă urmărire care să-i ducă spre o baliză defectă, el se pregătea pentru tot ce putea fi mai rău. Aşa făcea întotdeauna un bun *marine*.

Locotenentul Jack Strong fusese novice în timpul Primului Război Spaţial, câştigându-şi pe merit galoanele, în luptă. A mai servit şi împotriva lui Ryak în timpul celui de-al doilea Război Spaţial. Deci avea experienţă de luptă în ambele conflicte majore. Lecţia pe care o învăţase foarte bine era aceea că trebuie să fie mereu pregătit. Aceasta era nava sa, iar cei 12 membri ai echipajului erau printre cei mai buni din *Earth Defense Marine Corps*. Iar obiectivul lor era clar.

Să aterizeze pe Tanilia şi să investigheze, apoi să raporteze direct către *Earth Defense Command*. În plus, printre colonişti se afla şi un general în retragere care trebuia extras dacă situaţia se dovedea a fi periculoasă. Acestea erau ordinele.

— Toţi sunt echipaţi şi gata de acţiune, a răsunat o voce prin sistemul de comunicaţii.

— Bine, spune-le că vin în 5 minute, a replicat Jack, apăsând butonul de contact.

Câteva clipe a rămas nemişcat, gândindu-se la familia sa rămasă acasă. Şi-a îndreptat ochii către mica fotografie din mica sa cabină spartană.

Amândouă duceau viaţa tipică a unei familii de militar, atât cât putea să asigure suburbiile din Dallas. Amândouă îl aşteptau şi se rugau ca el să se întoarcă cu bine.

Erau mereu în mintea sa, în fiece clipă a zilelor. Chiar şi când se pregătea pentru întâlnirea cu ceilalţi *marines* de la bord. Îşi puse pe el tricoul *Earth Defense Marine*, peste pieptul musculos şi pielea brăzdată de cicatrici.

— Atenţiune! a strigat Bailey.

Era XO al echipajului de aproape doi ani, şi-şi câştigase încrederea locotenentului, deşi avea înfăţişarea unui recrut venit direct din tabăra de instrucţie.

— De voie! a comandat Jack, aşezându-se încet la masa cazonă, care nu era decât o foaie de oţel montată pe patru picioare.

— *Sir*, peste o oră putem intra pe orbită. Acum suntem staţionari şi aşteptăm ordinele dvs, spuse Chandra.

Era drăguţă, după standardele *Marines*. Păr negru lung până la umeri, curbe flexibile şi zâmbet calm. Era pilotul navei şi ofiţerul de comunicaţii.

— Bine, a aprobat Jack. Planul este ca la carte. O echipă de şase va debarca la sol ca să afle ce dracu se-ntâmplă, în timp ce o a doua echipă de şase rămâne în rezervă pe orbită.

— Adică debarcăm şase ca să comute întrerupătorul nenorocitei de radio-baliză, a comentat Bronson.

Toţi au chicotit niţel la gluma sa. Avea el talentul de a vedea partea umoristică a lucrurilor, şi rareori ajungea să-şi pună în practică abilităţile de *marine*. Lipsa perspectivei unei lupte îl plictisea. Cowboy dur şi dintr-o bucată, tânjea după o adevărată acţiune de război.

— Şezi blând, şi-a avertizat Jack echipajul. Chiar dacă e mai mult ca sigur că ai dreptate, tot trebuie să ne concentrăm la misiune.

Chandra a dat aprobator din cap, strecurându-i o privire lui Jack, care era înconjurat de câţiva membri ai echipajului.

Se bârfea demult că cei doi erau „cuplaţi", pentru că atunci când străbăteau hăul negru se bârfea mult.

S-a mai zvonit că Wesley îşi ascuţea pumnalele cu mâinile goale, deşi echipajul nu lua în seamă asemenea aiureală.

Desigur, el avea două pumnale de lungimea unor macete care erau al dracului de ascuţite, tăişurile sclipind imediat ce erau trase din teacă. Nu avea în dotare vreun instrument de ascuţit, dar fiecare camarad era sigur că avea unul pitit pe undeva. Poate în aceeaşi trusă cu briciul pe care, de asemenea, nu l-a văzut nimeni, dar trebuia să existe. Dovada era capul perfect ras.

— Deci, care merg să *socializeze* cu idioţii de jos şi care rămân în tinicheaua asta plutitoare? întrebă Bronson.

— Eu conduc echipa de la sol, a hotărât Jack. Bronson, Twiggy, Renaldo, Wesley şi Avery vin cu mine.

— Ăă... fir-ar..., a comentat Lincoln, dezamăgit că trebuie să rămână la bord, în loc să iasă la aer curat.

— Ciocu mic, *marine*! l-a avertizat Bailey.

— Bailey preia comanda în lipsa mea. Chandra, Wilson, Martin, Sayers... şi Lincoln, a adăugat el, accentuând ultimul nume în timp ce-i arunca o privire provocatoare. Staţi cu curu' pe orbită până primiţi alte instrucţiuni.

— Am înţeles! a confirmat Lincoln, cu o nuanţă de sarcasm în voce.

— Toată lumea mănâncă ceva, apoi echipa de debarcare îşi ia echipamentul.

— N-am înţeles niciodată de ce chestiile astea sunt numite 'elicoptere', spuse Bronson zâmbind drăceşte. N-au rotoare, pot zbura prin spaţiul cosmic... nu pricep deloc.

— Adevărat grăieşti, frăţicule, a replicat Avery.

Era doar cu puţin mai înalt decât Bronson, dar la fel de dur ca un cowboy. Parcă erau doi băieţi de fermă îndesaţi în uniforme *Earth Defense Marine*. Dar Avery avea părul blond foarte deschis.

Era considerat un *salt* de către toţi militarii. O simplă cădere-liberă după desprinderea de nava mare ce rămânea pe orbită devenea apoi unm zbor independent când se activau motoarele helo-ului.

Şi chiar dacă nu dădea nici un semn de frică, de fapt Jack Strong se temea la fiecare salt. Astea îl înfricoşau al dracului.

Terminase instrucţia de mai puţin de şase luni, când, la primul lui salt, motoarele nu s-au activat. Era doar un soldat printre membrii echipajului, cel mai novice de la bord, totuşi a fost singurul care a ieşit din epava distrusă ce se scufundase în apă.

Apa rece de pe *Orion*-7 i-a salvat viaţa, dar i-a luat pe toţi cei din jurul său. De fiecare dată când Jack se pregătea pentru un salt, se gândea la cei care au pierit în acea prăbuşire. Aceeaşi poziţie a scaunului din interiorul helo-ului. Aceeaşi lumină. Acelaşi calm pe chipurile echipajului.

— Eşti bine, *boss*? l-a întrebat Renaldo, luând loc pe scaunul de lângă locotenent.

— Mda, răspunse Jack, părând nitel detaşat de realitate. Ai luat tot ce ai nevoie?

— Carabina de lunetist, sistemul optic... Asta e. Călătoresc cu bagaj puţin.

— Da, văd, zâmbi Jack şi se întoarse spre partea cealaltă.

— Doar pistolul şi explozivii, spuse Twiggy.

Pentru un om în uniformă era cam scund, dar solid. Dintre toţi cei din unitate, Twiggy era cu siguranţă cel mai dezordonat, părând că a fost încorporat direct de pe o stradă unde locuia în cutii/ambalaje de carton.

— Da, dar eşti expert în ceea ce faci, i-a spus Jack pe un ton confidenţial.

— A dracului dreptate ai, *boss*.

— Vom zbura direct către baliză. Când aterizăm, ar trebui să ne aflăm la mai puţin de 100 m depărtare de ea, apuse Avery aflat în scaunul pilotului, făcând calculele necesare.

— Bine, băieţi, pregătiţi-vă pentru salt. Bronson, ţine comunicaţiile deschise, ordonă Jack, încercând să-şi stăpânească propriile temeri.

— Am înţeles, a confirmat Bronson.

Apăsă un buton de pe aparatul de radio de pe umăr, o lumină verde confirmând activarea acestuia.

— Se aude? a întrebat unul dintre *marines*.

— Tare şi clar, spuse Chandra, vocea ei părând că detună în urechile foarte agitatului Jack Strong.

— Ţineţi-vă bine, i-a anunţat Bronson pe un ton sigur de sine, aşezându-se confortabil în scaun.

Instantaneu şi fără avertisment, helo-ul şi-a început căderea liberă, transformată într-un picaj abrupt care-i ducea către atmosfera planetei.

Aterizează mai repede! Fă-o odată! Jack se ruga, mintea-i întorcându-se la vremea când el şi echipajul n-au fost deloc norocoşi.

A aşteptat nerăbdător să audă sunetul motoarelor, gândindu-se la soţie şi fetiţă pe măsură ce trupul îi era învăluit de un sentiment de neajutorare.

Unde mama dracului sunt motoarele? se întreba Jack, aşteptând sunetul care nu mai venea. Dar a venit, aproape spărgându-i timpanele. *O, Doamne!*

După câteva clipe, ambele motoare ale helo-ului au ajuns la putere maximă, forţa lor aducând uşurare liderului grupului.

Asta-i viaţa... tot înainte!

— Wooooo! a chiuit Renaldo, izbucnirea sa bruscă luând prin surprindere jumătate din echipaj.

— Avery, ce dracu e acest sunet? întrebă Jack Strong, aproape strigând ca să se facă auzit.

— Plouă, *sir*. Rupere de nori.

— Ca să vezi. Abia reuşesc să-mi aud gândurile.

— Cred că ştim de ce *gagii* ăştia nu au răspuns la apelurile radio, spuse Bronson, lovindu-şi aparatul de câteva ori. Ploaia e atât de deasă, încât nu pot recepţiona nimic de aici.

— *Oameni*, i-a tăiat-o Jack. Sunt *oameni*, exact ca cei care ne aşteaptă acasă.

— Nu contează dacă au antene parabolice pentru satelit; nu vor reuşi să transmită nici un rahat prin ploaia asta, a replicat Bronson, pe un ton niţel mai reţinut. *Sir*.

— Are dreptate, LT, nu văd în faţa mea nici până la o lungime de braţ. Ploaia e prea deasă, a adăugat Avery.

— Mai verifică o dată calculele. Nu putem vedea, dar ar trebui să fim bine după ce aterizăm, i-a încurajat Jack, rezistând dorinţei de a se asigura că vor ateriza întregi.

— Da, *sir*, a confirmat Avery, întorcându-se să refacă calculele ce-i duceau către baliza coloniei.

— Ce vrei să spui? Voi n-aţi verificat funcţionarea echipamentului? s-a repezit Bailey.

— Ba da... Desigur. Funcţionau tare şi clar, a răspuns Chandra.

— Cum adică? Sistemul lor de comunicaţii a picat aşa, dintr-odată? Şi tu încă recepţionezi semnalul balizei lor?

— Da, *sir*. Perfect audibil. Se pare că ai noştri şi-au planificat să aterizeze la o distanţă de doar câţiva metri de baliza coloniei, a răspuns ea, verificând din nou datele de pe monitoarele albastre ale computerelor.

— Bine, a confirmat Bailey, privind prin fereastra transparentă din faţa scaunului pilotului, la albastrul învolburat al planetei de sub ei.

— Ţine urechea lipită de receptor. Locotenentul Strong ştie să-şi poarte singur de grijă. Noi aşteptăm... deocamdată.

— Da, *sir*.

— Atenţie la mine, cu toţii! a ordonat Jack, când, în fine, elicopterul a aterizat pe solul mustind de apă al Satelitului Tanilia.

— Va trebui să vorbiţi mai tare ca să vă faceţi auzit prin rahatu' ăsta de ploaie prin care va trebui să mărşăluim, l-a atenţionat tare Bronson.

— Deh, eu te aud, a confirmat Jack cu o urmă de zâmbet. O să ne udăm niţel, că doar de aceea avem soldă aşa mare, a adăugat, stârnind chicotele grupului. Bronson, i-ai pe Twiggy şi Avery şi vă îndreptaţi direct către baliză ca să vedeţi care-i treaba cu ea. Noi pregătim elicopterul pentru decolare de urgenţă – dacă-i cazul – apoi vă ajungem din urmă.

— Am înţeles, *boss*, savurând ideea de a fi *la comandă*. Chiar dacă era o secţiune de doar trei oameni.

— Renaldo, treci la staţia radio şi încearcă iar să-i contactezi pe-ai noştri, de pe orbită. Wesley şi cu mine vom reseta sistemele pentru decolare.

— Da, *sir*. Dar nu sunt sigur că pot face mare lucru în atmosfera asta încărcată cu apă.

— N-ai să reuşeşti, a comentat Bronson, care deschidea încet trapa posterioară, blindată, a elicopterului, lăsând să se vadă cea mai deasă ploaie pe care o văzuseră vreodată.

Asta-i viaţa... tot înainte! se gândi Jack, urmărindu-i pe cei trei ce se îndepărtau prin masele de apă ce se prăbuşeau peste ei.

Asta-i viaţa... tot înainte! O zicere care-l urmărea încă de la Primul Război Spaţial. Fusese spusă de XO al său, locotenentul Masterson, şi i-a însoţit prin cele mai grele vremuri. Vremi când prietenii cădeau morţi în jurul lui, aproape la fel de repede ca ploaia din ziua asta.

În timpul acelui Prim Război, ori de câte ori unitatea sa dădea de dracu, XO îi îmboldea mereu cu această zicere.

De fapt, nimeni nu prea ştia ce va să zică, şi mulţi se întrebau dacă măcar locotenentul Masterson însuşi ştia. Totuşi, aceste cuvinte îi îmboldeau de fiecare dată, şi rămăseseră gravate în mintea lui Jack Strong.

După ce a închis trapa ermetic, Jack s-a întors către ceilalţi rămaşi din grup. Renaldo şi Wesley.

— Nimic de făcut, *sir*, a raportat Renaldo, nereuşind încă să stabilească o legătură clară cu nava de pe orbită.

— Bine. Înregistrează un mesaj ca să ştie că nu putem face contactul datorită ploii, apoi fă-l să fie transmis automat şi repetat. Aşa, dacă vom fi deconectaţi din cine ştie ce motive, nu vor năvăli trăgând cu armele, a adăugat, răsucindu-se ca să vadă ploaia ce ropotea pe parbrizul securizat al elicopterului. Pentru că mie mi se pare că e a' dracului de linişte p-aici.

— Am înţeles, *boss*.

— Wesley, ia proviziile obligatorii. Câteva raţii şi ceva muniţie suplimentară. Iar tu, Renaldo, ia un dispozitiv cu vedere în infraroşu ca să putem vedea ceva prin mizeria asta.

— Îl am deja pe cel ataşat la armă, a zâmbit mândrul lunetist.

— *Klumea!* a replicat Jack, văzând că încrederea sa în *marine* era din nou confirmată. Plecăm în 5 minute.

•

— Nimic în infraroşu, spuse Renaldo, costumul său de ploaie, verde, supradimensionat, părând să învăluie jumătate din lungimea carabinei de lunetist pe care o ţinea *la ochi*.

— Bine, continuăm înaintarea, a ordonat Jack, făcându-i semn lui Wesley să treacă în frunte. Eu sunt în spatele tău. Renaldo, ne acoperi *şasele*.

— OK, boss, spuse lunetistul, întorcându-se ca să-şi poată folosi dispozitivul termic către ariergardă.

— Înainte. Pot vedea o uşă mare.

Şi-a pus macetele în tecile de la coapse şi a ridicat arma semi-automată.

— Acesta e locul. Aici ar trebui să fie baliza noastră, şi restul echipei, spuse Jack.

Ploaia continua să cadă greu pe pietrişul de pe terenul ce înconjura colonia.

— Să-i verificăm pe ai noştri. Spune-le să răspundă la afurisitul de radio şi apoi să ne cărăm dracului de aici.

— Nu este energie, a observat Wesley când au ajuns la uşa cea mare care avea aproape 3 m înălţime.

— Ce?

— Uşa, vreau să spun. Nu este alimentată cu energie. Am tastat codul militar, dar fără energie nu pot face nimic.

Vocea lui Wesley abia se auzea prin detunetul ploii.

— Ce căcat, s-a înfuriat Jack, la fel de agasat de ploaie ca şi ceilalţi. Încearcă să baţi în uşă, dar tare. Fă-i să ştie că eşti un *marine* din *Defensiva Terestră*.

Wesley a început să bată cu pumnul în oţelul gros al uşii, stârnind un ecou profund ce reverbera la câteva sute de metri.

— Văd ceva! a anunţat Renaldo, îngenunchind şi privind intens prin dispozitivul termic.

— Ce anume?

— Habar nu am, LT, dar se mişcă cu repeziciune.

— Grupul lui Bronson?

— Nu. Văd doar o singură semnătură termică care fuge de rupe pământul.

— Stai cu ochiul în aparat, a ordonat Jack, apoi s-a întors către Wesley, care continua să bată cu putere în uşă.

— Sunt Locotenentul Jack Strong din *Marine Corps, Defensiva Terestră*. Vă ordon să deschideţi uşa, altfel n-am de ales decât să tai o trecere prin ea.

S-a auzit cum cineva din interior a început să deschidă precaut câteva dintre zăvoare.

— Cred că eu ar fi trebuit să-i ameninţ cu un tăietor cu plasmă... pe care nu-l avem, a comentat Wesley, zâmbind către XO.

— Pregăteşte-ţi carabina şi stai pe fază, măcar până aflăm ce mama dracului se-ntâmplă.

— Identifică-te! a strigat Renaldo, încercând să menţină semnătura termică în reticulul lunetei.

Şi Jack şi Wesley s-au întors, dându-şi seama că lunetistul chiar a văzut ceva îngrijorător.

— Înăuntru, a ordonat Jack, şi ambii *marines* de sub comanda sa au executat imediat.

Un tip înspăimântat s-a dat doar puţin înapoi. Era vizibil înfometat.

— Îmi pare rău, spuse Jack, îndepărtând încet ţeava armei lui Wesley aţintită asupra chipului omului. Suntem *Marines* din *Defensiva Terestră*.

— Nu... n-ar trebui să vă aflaţi aici, a ripostat ciudatul cu voce tremurândă.

— Repet, suntem *Marines* din *Defensiva Terestră*. Colonia voastră a întrerupt comunicaţiile de cel puţin două săptămâni. E procedura standard să fie trimis un grup de *marines* ca să vă verifice, şi – ei bine – noi suntem acel grup, spuse Jack privind în jur prin încăpere, care nu părea a fi altceva decât un depozit prăfuit.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Wesley, coborându-şi carabina de la umăr, deşi cu oarecare ezitare.

— Morţi. Cei mai mulţi. Câţiva dintre noi am reuşit să ne retragem aici şi să menţinem poziţia. Dar ieşirea dincolo de uşa asta înseamnă sinucidere, răspunse omul.

— Morţi?

— Da. Totul e înregistrat, dar trebuie să veniţi pe aici. Repede.

— După limbaj, pari a fi militar.

— Sunt general în retragere, a recunoscut omul. Vă rog, veniţi pe aici, spuse, îndemnându-i pe cei trei *marines* către spatele clădirii.

— Ceva imagine termică? a întrebat Jack.

— Nu, ploaia continuă să fie prea deasă.

— Stop, a hotărât Jack, oprindu-i pe toţi. Ascultaţi, avem oameni în exteriorul acestor uşi şi nu am intenţia să-i abandonez. Aşa că, generale, fie rămâneţi aici cu noi şi-mi răspundeţi la întrebări, fie facem cu toţii o ieşire afară, în ploaie, ca să-i căutăm.

— Gradul meu nu mai contează, fiule, nu mai sunt în serviciul activ. Şi eu am oameni, ascunşi în fundul acestei clădiri şi speriaţi de moarte. Majoritatea sunt femei şi copii. Înţeleg şi-ţi respect preocuparea pentru oamenii tăi, dar trebuie să mă înţelegi şi pe mine. Altfel, vom avea o problemă, spuse sec generalul.

— Copii? a întrebat Jack.

— Te rog. Vino pe aici.

— Voi doi rămâneţi la uşă. Orice se apropie şi nu poartă uniforma noastră... Ştiţi ce aveţi de făcut.

— OK, boss, a confirmat Renaldo, manevrând închizătorul armei ca să introducă cartuş pe ţeavă.

Deşi era doar o singură clădire, era cu adevărat mare. Menită a fi centrul coloniei – o clădire guvernamentală, care avea şi rol de adăpost antiatomic – nu avea ferestre şi doar o singură intrare.

— Trebuie să ştiu de ce au murit cei mai mulţi dintre colonişti. Şi vreau să te gândeşti bine la ce spui înainte de a răspunde, pentru că sunt obligat de codul *Defensivei Terestre* să raportez răspunsul tău direct superiorilor mei.

— Puţin îmi pasă de superiorii tăi, spuse generalul ezitând. Adevăratul judecător, juriu şi călău se află dincolo de această uşă.

— Cine? a întrebat Jack, oprindu-l momentan pe general cu o puternică strânsoare a mâinii.

Fără să răspundă, generalul s-a desprins din strânsoare şi s-a aplecat ca să ridice un grătar metalic din podea, dând la iveală zece supravieţuitori.

— Dumnezeule mare! a înlemnit Jack văzând nouă copii, nici unul mai mare de 7 ani. Fiecare dintre ei stătea în câte o mică groapă, împreună cu o femeie-civil.

— Doar ei au mai rămas, locotenente. Iar răspunsul la întrebarea ta: *demonii*.

— *Demoni?* a întrebat perplex.

Dar, înainte ca răspunsul să poată veni, în depărtare au început să răsune împuşcături asurzitoare.

— Raportează! a strigat Jack, năvălind către intrare.

— Arme de-ale *Defensivei Terestre*, dar nu ale noastre. Poate că e grupul lui Bronson? spuse Renaldo.

— Deschide uşa! a ordonat Jack.

— Locotenente, aşteaptă! l-a rugat generalul, încercând din răsputeri să-l facă pe *marine* să renunţe. Dacă *demonii* sunt afară, deschiderea uşii ne va pecetlui soarta.

O clipă, Jack a analizat rugămintea generalului, gândindu-se şi la oamenii săi aflaţi în ploaie. Focurile de armă răsunau sălbatic dincolo de metalul gros al uşii.

În cele din urmă, a ordonat:

— Deschide!

Şi-a luat micul *shotgun* de la spate şi l-a armat dintr-o singură mişcare a mâinii. Iar după ce Renaldo s-a întins pe burtă, cu carabina sa de lunetist pregătită şi aţintită spre uşă, Wesley a început să deschidă încet uşa.

Luându-i prin surprindere, Bronson s-a prăbuşit efectiv prin deschizătură. Trupul îi era acoperit de un amestec de noroi, sânge şi apă.

Twiggy a năvălit şi el înăuntru, după care a încercat să închidă uşa fără a mai aştepta să i se ordone.

— Închideţi uşa! a urlat Bronson, dându-i o mână de ajutor camaradului său aflat în stare de şoc. Închideţi dracului uşa!

— Stai! Avery, a amintit Jack, gata să intervină.

— L-a luat dracu'... în bucăţi! striga Bronson, fără a înceta să încerce închiderea uşii. Ajutaţi-mă imediat careva să închid uşa asta! a adăugat, tremurând de efort.

Cu ajutorul generalului şi al locotenentului Jack Strong, zăvoarele au fost trase, iar oroarea din blestemata de ploaie a rămas afară.

— Băga-mi-aş..., a comentat Twiggy, lăsându-se să alunece în poziţie şezândă.

— Să-mi spună careva ce mama dracului se-ntâmplă! a cerut Jack, şi-şi aţinti *shotgun*ul asupra generalului.

— Te rog, spuse bătrânul ridicând uşor mâinile.

Dar, hotărât să obţină răspunsuri, Jack a menţinut arma neclintită. Până când a observat un puştan care se apropie de ei, urmat de alţi câţiva supravieţuitori.

În cele din urmă a coborât arma, dar fără să-şi dezlipească privirea rece de la general, Jack a dat din cap:

— Începe să vorbeşti.

— Noi îi numim *demoni*. *Succubus*. Dar adevărul este că nu suntem siguri ce sunt.

— Aşa este, băga-mi-aş..., strigă Bronson care încă mai tremura niţel de frică.

— Bronson! Ciocu' mic! l-a întrerupt Jack cu autoritate pentru că se gândea la copiii care îi priveau.

— Ne ocupam de colonizare, executând operaţiunile conform protocolului şi, pe bune, totul mergea şnur, a adăugat generalul. Apoi, într-o zi, oamenii au început să dispară. La început am suspectat că avem un criminal printre ai noştri, dar am început să-l vedem pe acest *demon*. Foarte înalt, foarte palid. Cu aripi.

— Aripi? a întrebat Jack suspicios.

— Da, aripi, confirmă ferm generalul. Nu cu pene, cum ai putea crede, ci din oţel. Ascuţite ca nişte lame. În cele din urmă i-am convins pe ceilalţi să se retragă cât mai aproape ca să-i putem supraveghea mai bine pe oameni, dar atunci, creaturile *succubus* au început să vină aici. Nu se tem de noi, nici de arme. Pur şi simplu vin aici şi ucid.

— Ai spus '*ei*'... despre câte creaturi vorbim?

— Nu suntem siguri nici acum. Poate doar câteva, poate câteva duzini. Poate mai multe, a adăugat cu regret.

— Nu contează *câţi* sunt, a intervenit Bronson, calmul său obişnuit începând să cedeze. Noi am întâlnit doar unul. L-a ciopârţit în bucăţi pe Avery, cu aripile, chiar lângă mine.

Jake l-a privit o clipă, străduindu-se să absoarbă toate informaţiile, după care s-a întors către general, care acum avea toţi supravieţuitorii în spatele său.

— Şi n-aţi încercat deloc să cereţi ajutor prin radio?

— Sigur că am făcut-o. Am încercat chiar de la început. Am făcut tot posibilul să transmitem un mesaj prin blestemata asta de ploaie. Ca ultimă soluţie, am trimis afară un grup care să încerce activarea balizei de ajutor aflată în capătul celălalt al coloniei. Dar nu s-a mai întors nimeni.

— Puteţi fi mândri de ei. Navele noastre au detectat semnalul balizei în urmă cu câteva zile. De aceea am venit noi.

— N-am ştiut ce altceva să mai facem, aşa că generalul şi cu mine am adus copii aici. Voiam să-i punem la adăpost. Părinţii lor au fost de acord să lupte destul de mult timp cu *demonii*, cât să putem ajunge aici. De atunci stăm încuiaţi înăuntru, a intervenit femeia, cu voce caldă, dar plină de disperare.

— Julia, totul este în regulă. Sunt sigur că în curând vom fi în siguranţă.

— Aţi făcut bine că aţi adus copii aici. Această clădire e ca un fel de adăpost antiatomic, şi presupun că pregătirea militară a generalului v-a fost de folos în acest caz.

Generalul a dat doar din cap, mândru că este un soldat atât de eficient.

— Dar – a continuat Jack după o pauză – vestea proastă este că ajutorul încă nu vine. Nu prea curând.

— Nu înţeleg, s-a încruntat Julia.

— Ei bine, doamnă, nava *Marine Corps* pe care o avem pe orbită este una mica. Cei pe care ne vedeţi aici plus ceilalţi şase de la bordul navei orbitale.

— Nu puteţi chema ajutoare?

— Nu, doamnă. La mai puţin de un minut de la intrarea în atmosferă, am pierdut capacitatea de comunicare cu nava orbitală. De vină este aceeaşi ploaie care v-a împiedicat vouă apelurile radio.

— Dar nu vor trimite mai mulţi soldaţi ca să vă caute pe voi? a întrebat Julia, a cărei îngrijorare se adâncea.

— În cele din urmă, da. Dar după intervalul obligatoriu de 30 zile, când va fi trimis un transportor al *Defensivei Terestre* ca să ne caute.

— Aveţi vreo unitate *mech* la bordul navei voastre? a întrebat generalul.

— Două, dar sunt doar mecanici.

— Nu înţeleg! Unităţile *mech* ar trebui să fie soldatul suprem, protectorii rasei umane! – Julia era nesigură asupra şanselor lor de supravieţuire.

— Da, doamnă, varietatea '*soldat*' chiar sunt, dar avem în serviciu şi o grămadă de versiuni '*mecanic*', iar la bordul navei noastre exact pe astea avem. Pot suda nemaipomenit de bine, dar nu sunt echipaţi şi programaţi pentru luptă.

— Prin urmare, nu avem nici o şansă? a înţeles Julia cu dezgust.

— Ceea ce a trimis *Defensiva Terestră*, doamnă, este grupul de cei mai duri *marines* aflaţi de partea acesta de Twalian, spuse Jack, arătând către oamenii săi. Noi toţi suntem aşa. Supravieţuirea este o posibilitate reală, dar trebuie să abordăm inteligent situaţia.

— Şansele noastre de supravieţuire au crescut sensibil odată cu sosirea voastră. Şi suntem recunoscători pentru asta, spuse generalul.

— După cum deja ştiţi, noi nu ne facem doar datoria, a replicat Jack cu o înclinare a capului. Dar trebuie să ştiu dacă mai există vreun alt punct de intrare în această clădire. Sistem de ventilaţie, tuneluri?

— Nu, tot aerul respirabil vine prin grilajul de oţel de pe acoperiş. Apoi este trecut printr-un sistem de filtrare şi pompat înăuntru prin orificiile aflate în partea superioară a pereţilor. Iar orificiile sunt mai mici decât o monedă obişnuită. Sistemul nostru de ventilaţie este sigur. Nu există tunele, nici ferestre. Doar o singură uşă.

— Bun, e un început. Renaldo, tu şi cu Wesley rămâneţi la uşă. Vom face cu schimbul aici. Asiguraţi-vă că e mereu închisă şi blocată în permanenţă, le-a ordonat celor doi.

— Bronson, tu şi Twiggy găsiţi ceva cu care să vă curăţaţi puţin. Verificaţi-vă armele şi prezentaţi-vă la mine peste 15 minute.

•

— Ceva? a întrebat Bailey, apropiindu-se de mica Punte de Comandă a navei lor.

— Nimic, *sir*, raportă Chandra. Deşi ar fi trebuit să facă măcar apelul de control.

— Aşa e, a confirmat XO, uitându-se lung prin fereastra orientată către suprafaţa satelitului.

— Ce să facem?

— Adu-l pe Lincoln la postul de comunicaţii; zi-i să-şi mişte curul aici.

— Da, *sir*.

Şi Chandra a făcut anunţul prin sistemul intern de comunicaţii al navei.

•

— Mda, am luptat ci inamici mult mai periculoşi decât ce-o fi în exteriorul acestei clădiri, spunea Jack, răspunzând întrebării adresate direct lui de un puşti de vreo şase ani, foarte înfometat.

Julia l-a privit aprobator, ştiind că puştiul avea nevoie de încurajare.

— Am luptat împotriva unor duşmani mult mai răi, a adăugat.

— Îi vom vedea curând pe mami şi tati? întrebă o fetiţă, luându-l prin surprindere pe *marine*.

— Eu..., începu să răspundă, făcând pe dracu-n patru să-şi stăpânească emoţiile, şi îngenunchind în faţa ei. Nu sunt sigur, păpuşă. Nu sunt sigur, a adăugat, uitându-se o clipă la Julia. Dar ştiu că mami şi tati au rămas afară ca să lupte pentru tine. Ca să fii în siguranţă. Iar acum, asta e datoria noastră, chiar dacă ei încă mai sunt acolo, afară, spuse, reţinându-şi cu greu lacrimile. Îi vom găsi.

Mulţumesc. Julia a mişcat doar buzele, cu ochii inundaţi de lacrimi.

Jach i-a răspuns cu o înclinare a capului, apoi s-a ridicat în picioare.

— Bronson, Twiggy, mergeţi şi-i schimbaţi la uşă pe Wesley şi Renaldo. Trebuie să vorbesc cu ei.

Fără grabă şi cu foarte multă reticenţă, cei doi au preluat garda la uşă.

— Copiii au nevoie de mâncare, le-a spus locotenentul Jack Strong lui Wesley şi Renaldo aflaţi lângă el. Şi asta cât mai curând posibil.

— OK, *boss*, a confirmat Renaldo, ambii *marines* fiind de acord, ca şi generalul şi Julia.

— Raţiile din helo..., a început Jack să sugereze.

— Proastă idee, *boss*, l-a întrerupt Renaldo.

— Adică?

— Bronson a crezut că vom avea parte doar de o călătorie scurtă, i-a spus lunetistul.

— Adică?

— A crezut că e mai bine să aducem cu noi articole de lux.

Jack se uita fix la el, aşteptând ca *marine* cel scump la vorbă să continue.

— Adică a luat doar vodkă şi ciocolată.

— Băi, pul..., începu Jack să se răstească, dar s-a oprit scurt când şi-a dat seama că toţi copii sunt în apropiere.

L-a înhăţat de cot pe lunetist şi l-a tras destul de departe ca să poată avea o *discuţie* cazonă.

— Băi, pulache, adică voi ne-aţi tras-o, iar containerul metalic care, în mod normal, conţine raţii de campanie, acum e plin cu pileală şi ciocolată?

— Ăă... de fapt, vodkă.

— Băga-mi-aş... în vodka voastră! a mârâit CO. El e un idiot pentru că a avut o asemenea idee, iar tu eşti idiot pentru că ai făcut-o!

— Da, *boss*... *sir*.

— Termină cu *boss*ăria, Renaldo, acum e ceva serios. Copii ăştia nu au mai mâncat de prea mult timp.

— Spune-mi ce să fac şi e ca şi făcut, a replicat lunetistul, uitându-se la copii.

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari, a bombănit Jack. Atenţie la mine! a ordonat tare, făcându-i pe toţi *marines* să ia poziţie de *'drepţi'*.

•

— Nu avem veşti de la echipa noastră de la sol. Ar fi trebuit să raporteze până acum, spuse Bailey micului grup adunat pe Puntea de Comandă a navei. Lincoln şi Sayers vor lua al doilea helo şi vor executa un zbor la joasă altitudine. Doar o recunoaştere. Vă duceţi cururile sub plafonul dens de nori şi vedeţi ce se întâmplă. Apoi vă prezentaţi direct la mine. Pas alergător!

— Da, *sir*, a confirmat Lincoln, solidul *marine* cu bărbie pătrată şi cu părul negru având un aspect de huligan.

— Atenţie, Lincoln, doar o recunoaştere! a subliniat Bailey.

— Am înţeles.

Era o atenţionare binevenită, Lincoln având faima de a fi impetuos. Mai degrabă făcea ceea ce era nevoie să facă, chiar împotriva ordinelor directe. Era un *marine*, nu un politician.

Regulamentul nu era punctul său forte, iar cei mai mulţi din cadrele *Defensivei Terestre* nu şi-l doreau în unităţile lor. Dar Locotenentul Jack Strong a fost excepţia. El aprecia un om după valoarea sa. Iar Lincoln îl respecta ca lider. Era doar unul dintre motivele pentru care Bailey a simţit nevoia să-i atragă atenţia asupra sensibilităţii misiunii ce urma să o execute.

Apoi mai era şi Sayers. *Marine* tipic, un dur, deşi niţel neglijent. Tuns periuţă şi cu un fizic lucrat de flotările zilnice. Deşi era un bun marine, foarte eficient în lupta cu carabina, talentul său era echipamentul digital. Putea efectiv să vadă *chestii* pe monitor în timpul unui zbor razant deasupra unei zone, pe care cei mai mulţi dintre ceilalţi le-ar fi ratat. Avea o deosebită atenţie pentru detalii.

Şi chiar dacă Bailey era oarecum îngrijorat, nu mai avu timp să-şi revizuiască ordinele. Cei doi se urcaseră deja în helo, pregătindu-l pentru *salt*. O făceau atât de rapid, încât ceilalţi au început să se întrebe dacă nu cumva ordinele primite au interferat cu propria rutină. Cea care consta în a mânca, a dormi... şi cam atât.

— Menţineţi contactul cu noi în tot timpul zborului. Asiguraţi-vă că au aterizat la punctul stabilit.

— Da, *sir*, a confirmat Chandra, care continua să testeze echipamentul de comunicaţii.

Apoi, fără nici un avertisment, helo a fost ejectat prin trapa largă, ventrală, din hangarul posterior, începându-şi căderea liberă.

Acum se vedea doar goliciunea hangarului. Un compartiment mare, cu pereţi de oţel şi două deschideri în podea, fiecare fiind – în mod normal – 'casa' helo-urilor fixate în braţe de oţel. Dar acum, Bailey putea privi prin cele două deschideri la strălucirea satelitului de dedesubt.

— Nu mi-a plăcut niciodată rahatu' ăsta! a strigat Lincoln, ambii *marines* fiind strâns fixaţi în chingi, în timp ce helo cădea ca o piatră prin atmosfera satelitului.

— Mda, ploaia împiedică toate comunicaţiile cu exteriorul. Nici asta nu e ceva care să-ţi placă, spuse Sayers.

— Dă-o dracu', oricum, nu vreau să vorbesc despre asta. Stai cu ochii pe monitoare cât executăm o razantă rapidă, i-a răspuns Lincoln.

— Contează pe mine.

•

— Ce-i? a întrebat Bronson furios. Tocmai m-am uscat!

— Taci şi-nghite! i-a replicat Jack. În primul rând, e vina ta că helo este încărcat cu vodkă!

— Oricum, cred că partea cea mai grea va fi să ajungem la helo. Habar nu ai cu ce ne confruntăm, LT, a comentat Twiggy.

— Indiferent cine se află de cealaltă parte a uşii, habar nu are cu cine se pune, a ripostat Jack, proptindu-şi carabina în umărul drept. Mă uit la o grămadă de puşti înfometaţi, iar asta mă scoate al dracului din sărite.

— Şi noi ce trebuie să facem? a întrebat Bronson cu o urmă de sarcasm.

— Datoria, a enunţat sec Jack. Renaldo şi Wesley rămân aici cu supravieţuitorii, în timp ce noi ne deplasăm la navă. Încercăm să-i contactăm pe ai noştri şi aducem tot ce ar putea să le fie de folos acestor supravieţuitori.

— Jack, nu înţelegi. Blestemăţiile alea de afară... nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut noi. Deplasarea asta scurtă până la helo nu va fi chiar atât de scurtă dacă bastarzii ăia mai sunt pe afară.

— Atunci aleargă repede, a replicat Jack. Iar dacă n-ai încotro, ucide-i pe bastarzi.

— Mdea, mormăi Bronson dezgustat.

•

— Văd ceva, spuse Sayers, când helo a survolat colonia la joasă înălţime, deşi nu puteau vedea nimic prin ploaie.

— Ce anume?

— Un mesaj de la echipa de la sol. Pare a fi transmis şi repetat automat, dar sunt în regulă. Ploaia le-a anihilat transmisiile către nava orbitală, ceea ce e de înţeles.

— Am înţeles. Ploaia asta e deasă ca o rupere de nori.

Sayers a chicotit aprobator, continuând să monitorizeze tot ce putea auzi în receptoare.

— Virez ca să mai executăm o survolare, apoi îi raportăm lui XO. Să afle şi el că totul e OK, spuse Lincoln plin de încredere.

•

— Futu-te-n...! a răcnit Bronson, întorcându-se să tragă câteva focuri în perdeaua de ploaie din spatele său.

Era puternic, dar se mişca cu greutate pentru că trebuia să-l tragă cu mâna stângă pe greu rănitul Twiggy.

— Du-l la helo. E drept în faţă. Eu am să fac tot ce pot ca să-i ţin pe loc! a strigat Jack, vocea fiindu-i aproape acoperită de zgomotul ploii.

Încă nu văzuseră exact *'ce'* anume îi urmărea, dar ştiau că rănile lui Twiggy sunt grave. Pieptul îi fusese despicat fără ca măcar să vadă cineva inamicul. Erau efectiv orbiţi de ploaie. Abia dacă reuşeau să distingă silueta estompată a helo-ului.

Ca lider, locotenentul Jack Strong se simţea oribil, pentru că se îndrepta spre helo urmat de oamenii săi. Fiecare fibră a militarului din el îndemna să se

întoarcă imediat ca să-l ajute pe Bronson să-l transporte mai repede pe camaradul lor rănit. Dar fiinţa umană dinăuntrul său ştia că pentru ca acei copii din adăpost să supravieţuiască, trebuia ca măcar unul singur dintre *marines* să se întoarcă cu helo-ul. Era singura lor speranţă.

Astfel, după o scurtă ezitare, Jack a hotărât să se întoarcă, să-şi ajute oamenii de sub comanda sa. Dar numai după doi paşi l-a văzut pe Bronson prăbuşindu-se mort, şi scăpându-l din mână pe Twiggy.

A fost un moment care va rămâne pe veci întipărit în mintea sa. Twiggy, expertul în explozivi al grupului, întinzându-se disperat către Jack, doar ca să fie tras rapid înapoi şi să dispară în ploaia deasă. Imediat s-au auzit urletele celui condamnat.

Militarul şi fiinţa umană din sufletul lui Jack s-au pus, în fine de acord.

Intră în helo.

După apăsarea tastelor în succesiunea corectă, uşa helo-ului s-a deschis, ajutată şi de împingerea cu forţa disperării a braţelor lui Jack, care părură gata să se rupă fiind supuse unui asemenea efort extrem.

— Echipa de la sol, vă aud tare şi clar – răsuna vocea lui Sayers din receptoarele helo-ului.

— STAI! a răcnit Jack, închizând rapid uşa. STAI! STAI! răcnea, manevrând butoanele.

— Chiar la timp, LT, tocmai eram gata să ieşim din atmosferă. Transmiteţi mesajul, a replicat Sayers.

— O, Doamne! spuse Jack, bucuros că i-a contactat la timp. Vreau să-i transmiteţi un mesaj lui Bailey.

— Foarte bine, *sir*, continuaţi.

Vocea lui Sayers suna calm chiar şi prin filtrul digital al aparaturii de comunicaţii.

— Spune-i că Bronson, Twiggy şi Avery sunt morţi. La fel şi cea mai mare parte dintre colonişti.

— Scuze, *sir*, *'morţi'*? Repetaţi! a cerut Sayers incredul, ca şi cum ar fi crezut că sistemul de comunicaţii s-a defectat.

— MORŢI! a confirmat Jack tare. Vreau el să contacteze Comandamentul Defensivei Terestre şi să ceară ajutor pentru aici. Mai vreau să formeze o a doua echipă de debarcare la sol. Aduceţi multe arme şi pachete cu raţii. Supravieţuitorii sunt, în cea mai mare parte, copii şi sunt flămânzi.

— Aha, făcu Sayers, care a avut nevoie de o secundă ca să-i împărtăşească veştile lui Lincoln. Aşa voi face, *sir*. Ce trebuie să-i spun lui Bailey când va întreba cum au murit oamenii?

— E ceva aici.

— *'Ceva'*, adică ce? Contaminare? Animale? a întrebat Sayers.

Până în acest moment, locotenentul Jack Strong nu prea a fost sigur de el. Dar, privind prin parbrizul securizat al helo-ului, a văzut. Pe câţiva dintre ei. Exact aşa cum îi descrisese generalul. *Demoni*.

Foarte înalţi, foarte palizi, chipurile lor părând a fi făcute din bucăţele de carne. Ca o foarte gravă grefă de piele, şi cu ochii absolut negri. Şi chiar dacă a crezut că generalul este ori nebun, ori victima stresului prelungit, descrierea sa a fos corectă. Aripi mari făcute dintr-un material precum oţelul, cu marginile ascuţite ca nişte lame, şi gheare groase la degete.

Mai rău de-atât, câteva duzini dintre ei păreau să vină din spatele celui mai apropiat de helo, făcându-l pe Jack să se întrebe cât de mulţi sunt de fapt.

— *Sir?* a apelat Sayers.

— Verifică videoul pe care ţi-l trimit, a spus Jack, apăsând pe tabloul de bord butonul de înregistrare/transmitere.

O simplă placă de parbriz securizat îl separa pe liderul unui grup de *marines* din Defensiva Terestră de ceea ce părea a fi însuşi diavolul, desi nu era posibil. Dar, monstrul a început să zgârie provocator sticla, parcă zâmbind în timp ce se holba la Jack cu ochii negri.

Pornind motoarele helo-ului, Jack s-a aplecat, până ce între chipurile lor aflate de o parte şi de alta a sticlei a fost mai puţin de 30 cm. Cu degetul mijlociu i-a arătat semnul universal însemnând *'să ţi-o trag'*, în timp ce manevra helo-ul în marşarier către adăpostul coloniştilor.

— Ăsta-i semnalul, spuse Renaldo, auzind zgomotul produs de motoare. Deschidem uşa! a adăugat, îndemnându-i pe Wesley şi pe general să-l ajute să mişte uşa grea de oţel, pe măsură ce helo-ul se apropia, în final proptindu-se chiar în cadrul acesteia.

Uşa elicopterului s-a deschis către interiorul adăpostului, în timp ce fuselajul asigura baricada necesară contra celor ce-i voiau morţi.

— Ţineţi-vă bine, *sir*, trimitem ajutor cât se poate de repede, a anunţat Sayers.

Helo a mai executat un ultim survol la joasă înălţime, după care s-a ridicat în atmosfera superioară pentru a rapoartele descoperite lui Bailey şi, în final, Comandamentului Defensivei Terestre.

— Cristoase, ce dracu a fost asta? întrebă Lincoln.

— N-nu..., a încercat să răspundă Sayers, după care a făcut o pauză ca să-şi recâştige cumpătul. N-nu sunt sigur. Dar trebuie să-i ducem videoul lui Bailey. Rapid.

Conştient de această necesitate, Lincoln a accelerat în plin motoarele.

•

Locotenentul Jack Strong a rămas câteva momente împietrit în scaunul pilotului, continuând să privească fix prin perdeaua de ploaie care ascundea parţial creaturile ucigaşe.

Nu a mai văzut niciodată această rasă.

Tot antrenamentul, războaiele, spaima morţii pe câmpul de luptă; toate au contribuit şi l-au făcut să fie războinicul care era. Puternic şi neînfricat.

Dar, uitându-se afară la cei ce semănau cu nişte *demoni*, în ai căror ochi lucea nebunia măcelului, Jack simţea că tremură uşor.

— *Sir!*

S-a întors brusc, cu pistolul smuls dintr-o singură mişcare din toc aţintit asupra lui Renaldo.

— Hei, *sir*, eu sunt, spuse încet lunetistul, ridicând uşor mâinile.

— Scuză-mă, spuse, coborându-şi pistolul. Băga-mi-aş...

— Ce-i pe-afară... e chiar aşa cum am fost avertizaţi?

— Nu ştiu ce dracu sunt... sau cine sunt, dar generalul a avut dreptate. Mie mi se par că seamănă cu nişte *demoni* ca la carte.

— Ai reuşit să-i trimiţi mesaj lui Bailey? Am auzit un helo zburând pe deasupra, a vrut să afle Renaldo.

— A fost Sayers, şi da, i-am trimis un video cu bastarzii ăştia. I-am ordonat să ia legătura cu Comandamentul şi să ne trimită ajutor aici.

— Cât va dura ca să vină?

— Despre asta, trebuie să discutăm cu toţii, spuse Jack, întorcându-se ca să se uite iar la grupul de demoni, siluetele lor părând să se disipeze prin ceaţa ploii.

•

— Vestea bună este că am reuşit să alarmez echipajul de pe orbită. Acum ei ştiu că ne aflăm aici, asediaţi, şi au un video cu *chestiile* ale a de afară.

Locotenentul Strong i-a privit pe fiecare în ochi, inclusiv pe copii.

— Şi care sunt veştile rele? A întrebat generalul.

— Veştile rele? A repetat Jack surprins. Păi, mai întâi, trei dintre oamenii mei sunt morţi. Şi aproape toţi ai dvs.

— Cât mai durează până vin ajutoarele? Când îi vom putea duce pe copii de pe acest „bolovan”?

— Bună întrebare, i-a răspuns Jack, pe un ton mai relaxat decât cel folosit când vorbise cu generalul. Ceilalţi din echipajul meu vor veni aici foarte curând, mai mult de atât, nu ştiu. Durează mult până ce se pun rotiţele în mişcare ca să fie trimisă aici o forţă suficientă.

— Nu-mi spui nimic nou, a comentat generalul, gândindu-se la anii săi în uniformă.

— E ceva ce vreau să vă spun tuturor, spuse Jack uitându-se drept în ochii generalului. Avem un helo perfect funcţional.

— Deci, suntem salvaţi? S-a repezit Julia.

— Nu chiar. Există o limită în ceea ce priveşte încărcătura, aşa că nu vom putea fi transportaţi cu toţii. M-am gândit la un *marine* care să piloteze, şi tu cu maximum de copii care pot să încapă.

— Apreciez oferta, locotenente, dar prefer să rămân. N-aş suporta să plec ştiind că aici vor rămâne nişte copii. Nu voi putea trăi cu asta pe umeri, a replicat Julia.

Bine, spuse Jack, după o clipă în care i-a admirat curajul. Un *marine* şi cât de mulţi copii pot încape. Toţi ceilalţi rămân adăpostiţi înăuntru. Menţinem această poziţie până vine ajutorul.

— *'Noi'*? Adică tu nu pleci? A întrebat Wesley.

— Mă tem că nu. Nici eu n-aş suporta să trăiesc cu aşa ceva pe conştiinţă, a replicat Jack zâmbind. Va fi unul dintre voi doi, şi veţi trage la sorţi în stilul *Marine*.

Femeia ar fi vrut să întrebe cum este acest stil, dar a ezitat destul de mult şi... Renaldo şi Wesley au luat poziţie de flotări şi au început să execute mişcările încet, sincronizat, aşteptând ca celălalt să se dea bătut. Şi, deşi la început a fost un exerciţiu uşor pentru amândoi, după câteva minute, chipurile lor spuneau altceva. Muşchii solicitaţi trimiteau cascade de durere prin tot trupul.

După aproape 10 minute de ridicări, Renaldo a rămas pe podea, înfrânt de extenuare.

— Aşa ziceam şi eu, a comentat Wesley, el însuşi epuizat, dar mai găsind energie ca să-şi flexeze bicepşii către lunetistul înfrânt.

— Pregăteşte-te să duci imediat copii pe orbită, a ordonat Jack, reamintindu-le tuturor seriozitatea situaţiei. Decolează şi asigură-te că Bailey ne aduce ceea ce avem nevoie, şi că a alertat Comandamentul.

— Am înţeles, a confirmat Wesley, înainte de a se întoarce către helo.

— Intră şi aşază-te în scaunul de pilotaj. Noi îi ambarcăm cât mai compact pe copii, apoi aşteaptă numărătoarea. Lansarea trebuie făcută cu rapiditate. Iar cei care rămânem aici, trebuie să închidem uşa cât se poate de repede.

— Băftosule, a mormăit Renaldo cu invidie.

— Nu e bafta, fiule, a replicat Wesley. Îndemânare. Forţa pură a unui băiat de la ţară, mâncător de carne.

— Te-am auzit. Sper că prima masa caldă să-ţi stea-n gât, labagiu arogant.

•

Era prima criză de când Bailey era la comandă, şi părea că se descurcă bine. Orice mişcare pe care o executa era făcută în manieră cazonă, cu repeziciune, şi foarte strategic.

— Activaţi ambii *mech* şi conectaţi-i online. Să se ocupe de mentenanţa de bază a navei.

— Da, *sir*, a confirmat Chandra, în timp ce ceilalţi *marines* alergau prin navă să-şi preia armamentul.

— Tu rămâi aici. Vezi să te asiguri cât se pote de clar că cei de la Comandament trimit un ajutor substanţial înarmat. Continuă să trimiţi automat mesajul de ajutor şi menţine nava asta pe orbită, a adăugat.

— Am înţeles, confirmă Chandra zâmbind.

— Toată lumea, atenţie la mine! Mişcaţi-vă curu' după mine, în hangar. Lansarea peste 5 minute, a anunţat prin sistemul intern de comunicaţii.

Apoi, acordându-şi un moment de reculegere, Bailey a urmărit videoul care se tot relua pe măsură ce se transmitea către Comandamentul Marine din Defensiva Terestră.

— Niciodată n-am mai văzut aşa ceva. Niciodată.

— Bine, fă-mi o listă cu ceea ce transportăm! a cerut Bailey, ultimul care urma să se ambarce în micul helo, pe când Wilson, Martin, Lincoln şi Sayers aşteptau răbdători.

— Două containere cu alimente, sigilate, un stoc masiv de provizii medicale şi arme. O grămadă de arme pizdoase, a raportat Lincoln cu mândrie.

— Bine. Hai să salvăm nişte copii şi să jupuim nişte cururi, spuse Bailey aşezându-se şi începând să-şi încheie chingile scaunului. Lansare!

Fără să mai aştepte ca Bailey să termine, Lincoln a dat din cap confirmând ordinul direct şi a început să execute operaţiunile de declanşare ale saltului ce urma.

Era un fel de amestec toxic de nervozitate, adrenalină şi cădere liberă pe care fiecare îl simţea la început. O experienţă aproape extracorporală pentru fiecare *marine* care a simţit combinaţia celor trei.

Forţa cu care cădea un helo – cu sute de mile pe oră – precum o piatră aruncată din nava de orbita deasupra, îi umplea de energie pe *marines* care abia aşteptau să intre în luptă. Fiecare dintre ei se gândea la videoul transmis de CO-ul lor. Imaginea *demonilor* de jos era bine întipărită în mintea fiecărui *marine*.

— *Flăcăii* aceia habar nu au cu cine se pun! a strigat Martin, stârnind chicotele celorlalţi care continuau să se ţină strâns de mânerele scaunelor lor.

După câteva clipe, motoarele helo-ului s-au activat, echipajul simţind instantaneu trecerea de la căderea liberă la propulsia maximă.

— Woooooo, a chiuit Lincoln, cu mâinile pe manşa helo-ului, iar toţi *marines* au fost presaţi în scaune de turbulenţa violentă.

— Verifică aparatura, Sayers, eu aud de aici cum pârâie tor echipamentul! a ordonat Bailey.

— Nu e echipamentul, *sir*, e ploaia, a precizat Sayers, continuând să monitorizeze îndeaproape sistemele vitale ale helo-ului.

Ploaia? se gândi Bailey, care nu mai auzise nicicând o asemenea revărsare de apă.

În interior a început să reverbereze ecoul căderii torentelor. Tone de apă ce loveau plăcile de oţel şi parbrizul securizat ale helo-ului.

— Cum poţi vedea prin rahatu' ăsta? a întrebat Bailey cu voce puternică, încercând să acopere zgomotul ploii ce lovea blindajul de oţel.

— Nu văd nimic, a replicat Lincoln. Locotenentul Strong a activat baliza helo-ului lor, aşa că mă orientez după ea ca să aterizez în apropiere.

— Bună idee. Sayers, activează şi baliza noastră încă de pe acum, în avans sosirii ajutorului armat trimis de Comandament.

— Am înţeles.

Sayers a început să butoneze ca să facă – atunci când va veni timpul – helo-ul uşor de găsit de către echipamentul unităţii de luptă trimise de Comandament.

•

— LT, sunt înarmaţi! a strigat Renaldo, observând câţiva dintre *demonii*-soldaţi montând un fel de tun pe sol.

Acesta avea o aparenţă primitivă, dar strălucirea roşie a unui circuit din interiorul cilindrului metalic dezvăluia faptul că era ceva avansat şi că era o armă.

Şi chiar dacă era un singur cilindru, ceva precum o lance era ataşată sub el, şi s-a scufundat cu un bufnet în solul saturat de apă când a început să pivoteze.

— Înarmaţi? a întrebat tare locotenentul, grăbindu-se către uşa deschisă, lângă Renaldo ce supraveghea urcarea copiilor în helo. O, Doamne!

Era o certitudine că toţi copii, însoţiţi de Wesley, urmau să fie *distruşi* de mâinile acestei rase de ucigaşi. Şi, deşi ar fi vrut să-şi dea propria viaţă pentru a le salva pe ale acelora de la bordul helo-ului condamnat, locotenentul Strong ştia că nimic nu-i putea opri pe *demoni*, care acum începuseră să-şi orienteze arma asupra helo-ului ce se înălţa.

— Doamne, NU! a strigat Julia panicată, cu gândul la copii. NU! striga, încercând să alerge spre *demoni* ca să-i oprească, dar a fost înhăţată rapid de Jack.

— LT! l-a atenţionat strigătul lui Renaldo care arăta spre cerul de deasupra.

Chiar în clipa când lunetistul a descoperit al doilea helo, *demonii* cu aripi de oţel au făcut-o şi ei. Le-a trebuit doar un moment ca să-şi ajusteze sistemul de ochire.

Locotenentul privea spre înaltul cerului, cu ochi usturători de efortul de a vedea ceva prin ploaia ce cădea necontenit. Două obiecte. De fapt, două umbre, în cel mai bun caz. Unul încărcat cu copii şi îndeptându-se către siguranţă, în timp ce al doilea era, mai mult ca sigur, încărcat cu proviziile necesare şi vechii camarazi.

Ştia că unul dintre helo-uri este condamnat, pentru că a perceput un element de evoluţie avansată la specia *demonilor*. Se gândise la ei ca la nişte monştri lipsiţi de raţiune, dar acum realiza cât de mult s-a înşelat.

Locotenentul Strong se uita cum unul dintre ei părea să dea ordine celorlalţi, folosind un dialect extrem de ciudat. Unul care nu putea fi replicat de vocea umană.

A înţeles cât de avansată este specia, de fapt, observând o insignă specială imprimată pe placa de pe pieptul liderului. Erau înarmaţi şi militarizaţi, ceea ce-l făcea pe Jack să creadă că, în total, erau sute. Dacă nu chiar mii.

Dar, gândurile i-au fost repede împrăştiate de la evaluarea militară, înapoi la realitatea curentă, pentru că arma s-a declanşat.

A făcut un sunet ca de şoaptă puternică, ca şi cum cineva din grup a expirat din adânc. Tubul cilindric a lansat o singură erupţie, deşi părea a fi compusă din două materiale diferite. Prima era o strălucire albastră, urmată de o a doua care era roşie-purpurie.

— Detectez un fel de semnătură termică, *sir*! a raportat Sayers, alertându-i pe toţi cei din interiorul helo-ului greu încărcat, gata să aterizeze.

— Despe ce-i vorba? întrebă Bailey preocupat.

Dar, înainte ca să vină răspunsul, nava lor a fost lovită de o explozie în două culori. Strălucirea albastră a izbit prima, un EMP care a scos din uz fiecare componentă electronică. Apoi, după o fracţiune de secundă, „proiectilul" roşu a penetrat carena şi a avariat-o la greu. Acidul topea şi devora tot ce întâlnea în cale, inclusiv doi *marines* bravi, Wilson şi Martin. Prin gaura largă formată în fuselaj, ploaia grea pătrundea în compartimentul cargo.

Ca şi cum prăbuşirea în cădere liberă nu era un avertisment suficient, o alarmă a început să răsune în stil analogic.

Este uimitor cum se poate schimba un om într-o clipită. Calmul dobândit prin nenumărate antrenamente militare s-a transformat într-un haos când inevitabilul a devenit evident.

— Ne prăbuşim! răcnea Lincoln.

Cu toate că se lupta din răsputeri cu manşa, punând în braţe fiecare fărâmă de disperare pentru a recâştiga controlul, pur şi simplu nu se putea face nimic.

Se prăbuşeau cu adevărat. Se prăbuşeau ca un bolovan, toţi rugându-se lui Dumnezeu să mai apuce încă o zi.

— Încearcă! striga Bailey, mişcarea de vrie a helo-ului solicitându-i din plin plămânii. Încearcă să-l pui jos cât de cât controlat!

— Nu pot! răspunse Lincoln. Am pierdut total controlul!

Wesley a văzut *lovitura* din scaunul pilotului propriului său helo. S-a aflat la doar câţiva metri depărtare de explozia de foc şi oţel. Şi deşi rugăciunile sale erau pentru cei de la bordul helo-ului ce se prăbuşea, Wesley i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru că l-a ocrotit pe el şi pe copii aşezaţi în cabină, împietriţi de frică.

— OK, băieţi, acum ieşim din atmosferă. În câteva minute vom ajunge la bordul navei şi toţi veţi avea câte o masă caldă şi un pat, a comentat Wesley, cuvintele fiind menite să-l liniştească şi pe el, nu numai pe copii.

— Pe toţi dracii! mormăia locotenentul Strong, abia respirând, dar autoritar.

— Copiii! a strigat Julia.

— Copiii sunt bine. Dar nemernicii mi-au doborât restul echipei. Şi proviziile.

— Acum ce facem, LT? a vrut Renaldo să ştie.

Privind îndelung în ploaia deasă, fără să clipească, locotenentul spuse în cele din urmă:

— Suntem *marines*.

La dracu! Asta-i viaţa... Tot înainte!

Evident, şi-a amintit de prima sa prăbuşire. De sentimentul pe care l-a purtat întreaga sa carieră în adâncul sufletului. A păcălit moartea.

Fiind singurul supravieţuitor al unei aterizări nereuşite, l-a făcut pe Jack să aprecieze mai mult lucrurile din jurul său. Dar, a dus şi o greutate pe suflet. Aproape că simţea un fel de vină. Nu pentru prăbuşire. Autorităţile au investigat şi l-au exonerat de orice răspundere.

Se simţea vinovat pentru că îşi continua viaţa după ce toţi ce-i din jurul său au sfârşit într-o moarte cumplită. Jack simţea ca şi cum o parte din sufletul fiecăruia a rămas cu el. Chiar şi astăzi.

Locotenentul Jack Strong a devenit precum spunea numele său. Puternic. Cel puţin în manieră militărească. Profesional spus, nimeni nu-l depăşea. Dar la nivel personal s-a ţinut departe de cei mai mulţi.

Teama de a-i pierde, sau de a-i judeca greşit, pricinuind durere oricui îi devenea apropiat lui.

Şi aşa, Jack a devenit un *marine* ca la carte, în timp ce încerca să-şi menţină sufletul în afara uniformei.

— Nu poţi să te duci afară. Nu ai voie, spunea Julia.

— N-am de ales.

Începu să-şi verifice armamentul cu grijă. Ştiind – în adâncul inimii sale – că mai are doar câteva minute de trăit.

— Dacă te duci afară, *aceia* te vor ucide. Pe amândoi! Iar noi vom rămâne îngropaţi aici, până murim, aşa cum am fost înainte de a veni voi, a replicat femeia pe un ton panicat.

— Dacă nu ne ducem acolo, proviziile sunt pierdute. Presupunând că mai sunt încă intacte.

— Ceva este, spuse Renaldo, manevrând un senzor electronic montat pe laterala carabinei sale. Un fel de baliză, din câte-mi pot da seama.

— Înseamnă că Bailey a făcut treaba ca la carte. Chiar şi sub presiune, constată locotenentul cu încredere renăscută.

— Aşa făcea întotdeauna tablagiul.

— Îşi făcea datoria. Acum să sperăm că Wesley face la fel şi va aduce ajutoare aici. Până atunci, ne facem şi noi datoria.

— Va funcţiona, a comentat locotenentul Strong, ambii oameni ieşind afară, în ploaie. Adică, aşa ar trebui.

— Să sperăm, încuviinţă lunetistul.

Apoi, cu o mişcare amplă a braţului drept, Jack a aruncat o grenadă armată cât de departe a putut. Micul dispozitiv digital a străpuns torentele de ploaie şi a zguduit solul cu o detunătură cumplită, la aproape 100 m depărtare.

Fără nici o vorbă, amândoi *marines* şi-au început sprintul departe de adăpost şi în direcţie opusă exploziei.

Au alergat cam 400 m, apoi Jack i-a făcut semn lunetistului să se adăpostească. Considera că au câştigat teren destul.

— Cât mai avem până la baliză?

— Din câte îmi dau seama, cam 100 m. N-ar trebui să se vadă epava? a întrebat Renaldo.

— O vei vedea.

Jack îşi concentră privirea în adâncul şuvoaielor de apă, iar mintea i-a fugit înapoi la anii de serviciu militar.

— Am văzut ceva prăbuşiri la viaţa mea. Pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău, pentru că şansele ca cineva să scape viu din aşa ceva... nu sunt deloc bune.

— Îmi dau seama.

Renaldo cerceta şi el adâncurile ploii, dar prin dispozitivul cu lunetă al carabinei.

— Au muşcat momeala? întrebă Jack.

— Aşa se pare. Văd cam o duzină de ticăloşi în obiectiv. Dar, mai mult ca sigur că le va cădea rapid fisa şi va trebui să ne croim prin luptă drumul înapoi.

— Ai grijă să înregistrezi tot ce dracu ne confruntăm.

— Aşa fac, a confirmat Renaldo, apăsând o secvenţă de două butoane care au activat înregistrarea digitală a imaginilor din lunetă pe hardul intern al armei.

•

— Eu nu mi-aş face prea multe griji, draga mea. Locotenentul pare capabil să facă o treabă bună, spuse generalul, încercând din toate puterile să o liniştească pe Julia, în timp ce amândoi aşteptau un semn de speranţă.

— Ştiu, încerca ea să rămână pozitivă. Mă rog doar ca toţi copii să fi ajuns în siguranţă.

— Şi eu la fel.

Generalul se gândea la colonie, aşa cum a fost.

Colonia 12-7. Acesta era numele oficial, dar numele a devenit irelevant când au început morţile.

Mai întâi, un mic grup de mineri au făcut un raport. O consemnare scrisă a unor inscripţii stranii descoperite pe pereţii unei peşteri din apropiere.

Au fost consideraţi nebuni, sau poate victimele extenuării. Dar când grupul a făcut a doua incursiune, întorcându-se cu fotografii ale inscripţiilor, raportul lor a devenit o prioritate absolută a coloniei.

Nu că ar fi contat.

După trimiterea unui grup de investigaţie la peştera respectivă, apoi al unui al doilea – care nu s-au mai întors – generalul a ştiut că au probleme. Deşi cei din jurul său refuzau să accepte severitatea situaţiei lor, generalul a hotărât de unul singur să activeze baliza SOS.

Iar când momentul primului lor contact cu *demonii Succubus* a devenit realitate, generalul îi pusese deja la adăpost pe copii. Reacţia sa rapidă, şi ajutorul Juliei, au fost factorul determinant al supravieţuirii copiilor.

Şi deşi timp de câteva ore au fost obligaţi să asculte prin uşa groasă a adăpostului strigătele şi rugăminţile coloniştilor rămaşi afară, ei au rămas neclintiţi. Julia ştia de pregătirea militară a generalului. Iar generalul ştia că aceste cunoştinţe militare îi vor ajuta.

Se aşteptase să vină o mare navă cu trupe ale *Defensivei Terestre*, deşi cam era conştient că dorinţa sa era greu de îndeplinit. Colonia se afla mult dincolo de limita la care asemenea nave puteau oferi protecţie.

Şi, iată, au trimis o navă mică, plină cu *marines* din *Defensiva Terestră*. Să investigheze semnalul balizei şi să raporteze Flotei. Aşa era protocolul.

De multe ori a liniştit-o pe Julia cu poveşti despre *Marines* din *Defensiva Terestră* care vor debarca cu sutele, sau chiar cu miile, ca să-i salveze pe ei de inamicul atât de înfricoşător. Dar când s-au trezit doar cu o jumătate de duzină de *marines* prea puţini „cazoni" ca manieră, iar la uşă s-a ivit o agravare a situaţiei lor, generalul s-a simţit ca şi cum a fost abandonat de sistemul militar din care făcuse parte.

Asta, până în momentul în care Jack şi Renaldo au ieşit afară, prin ploaie – în mod voluntar, ca să aducă proviziile de helo-ul prăbuşit – întreaga zonă fiind ocupată de blestemaţii de ucigaşi ai noii specii.

Sacrificiul de sine. Caracteristica distinctivă a adevăratului soldat.

•

— ...te-n mă-ta, omule! Nu vreau să mor! Du-te tu! spuse Renaldo cu convingere, dar cu voce şoptită.

— Eu nu te rog, îţi ordon! a replicat locotenentul Strong mârâind.

La vreo 7 m depărtare se afla un container cu provizii. Lampa de semnalizare de pe capac emitea fulgere albastre intermitente. Containerul din oţel era unul dintre cele două. Al doilea căzuse într-o râpă din apropiere. Lumina albastră a semnalizatorului marca locul unde se afla.

— Îţi aminteşti de faza de pe Galveeston-7? Adu-ţi aminte, ai spus că-mi rămâi dator, spunea rugător Renaldo. Am încasat-o în locul tău şi era cât p-aici să mor!

— La naiba, a bombănit Jack, ştiind că i-a închis gura. Asta a fost acum o sută de ani!

— Pentru aşa ceva nu există termen de expirare. Atunci am fost împuşcat.

— Bine, lua-te-ar dracu! a cedat locotenentul. Dar o facem aşa cum spun eu.

— S-auzim!

— Tu te duci în vârful colinei, spuse Jack, arătând în direcţia unei movile stâncoase. Cercetezi întreaga zonă şi-mi confirmi că mă pot duce. Apoi alergi cât poţi de repede la locul prăbuşirii şi vezi ce şi cum. Când te întorci eu voi avea un container recuperat şi am să te aştept acolo, arătă cu degetul către un loc aflat alături de primul container. Tu îl înhaţi şi-ţi ţii curu' pe urmele mele. Arma pregătită, în caz de...

— Am înţeles, a confirmat Renaldo cu o înclinare a capului.

— Şi... Renaldo! locotenentul l-a înşfăcat de braţ pe grăbitul lunetist. După ce se termină rahatul ăsta, suntem chit!

— Aşa va fi, *boss*. Baftă! a confirmat Renaldo, şi a rupt-o la fugă în direcţia colinei, dar a făcut-o cu precauţie şi în linişte absolută.

— „*Baftă*"? a mormăit Jack în timp ce se gândea la confruntarea cu un duşman atât de puternic, la helo-ul plin cu camarazii săi care s-a prăbuşit, şi la perspectiva de a recupera containerele cu provizii. Şi astea trebuiau făcute în spaţiu deschis, în timp ce se ruga că să nu-l vadă nici un *demon*.

Al dracului glumeţ.

•

— Nu înţeleg, a izbucnit Chandra, uimită de veşti.

— Blestematul de helo... l-am văzut cu ochii mei, s-a repezit Wesley, înşfăcând-o de coate, pentru a o forţa parcă să priceapă ce-i spunea. Nu mai sunt.

Ea a rămas vără cuvinte, suspinând doar.

— Ai să plângi pentru ei mai târziu. Acum, trebuie să uiţi totul şi să ai grijă de copii pe care i-am adus. Sunt înfometaţi şi speriaţi. OK? i-a spus Wesley.

Continuând să plângă, Chandra încerca să-şi reprime – deocamdată – emoţiile.

– Dacă i-ai duce în sala de mese ar fi grozav. Nu-ţi vor face probleme, sunt doar teribil de speriaţi. Eu trebuie să mă duc la Comunicaţii ca să trimit un mesaj celor care trebuie să afle ce -ntâmplă aici.

– Şi locotenentul?

– Cred că e bine, n-am de unde dracu să ştiu. Iartă-mă, Chandra, chiar nu ştiu. Ştiu doar că dacă e bine, aşteaptă să vină cavaleria. Tu eşti bine?

– Da, spuse frumoasa femeie, ştergându-şi ochii de lacrimi. Sunt bine. Am să le dau copiilor o masă caldă.

– Dar nu prea mult. Noi avem haleală pentru *marines*. Pe ei îi bagă în infirmerie, spuse Wesley rânjind.

Era încercarea sa de a detensiona puţin atmosfera, făcând referire la mâncarea cazonă, bună doar să provoace voma.

Deşi Wesley se grăbea să ajungă pe mica Punte de Comandă, s-a oprit câteva clipe. Degetele-i agile au activat cei doi *mech* de la bordul navei.

– Căutaţi-l pe ofiţerul Bailey şi ajutaţi-o să servească nişte porţii de mâncare oaspeţilor noştri. Apoi faceţi o verificare completă a sistemelor navei, a ordonat Wesley celor doi roboţi.

– Execut imediat, a răspuns unul dintre ei cu o voce digitală.

Aceştia nu erau oficial soldaţi. Erau alocaţi câte doi pe o navă – cel puţin pe una de mărimea asta – având ca unică misiune mentenanţa. Tipul acesta de roboţi erau cu mult diferiţi de „verii" lor *soldaţi*, care puteau ucide cu uşurinţă inamicii. Dar arătau destul de asemănător.

Înalţi, conform standardelor umane, cu exoschelet de oţel şi o grămadă de forţă brută. Cu aproape un an în urmă, echipajul procurase nişte tricouri pentru cei doi droizi. Unul era albastru, iar celălalt alb inscripţionat cu numele *Earl*.

Aşa că au fost porecliţi *Earl* şi *Hey You*. Sau erau apelaţi altfel, depinde de cine striga către ei; numai indicativul oficial PG-13 nu era folosit niciodată.

– Caporal Wesley, *Defensiva Terestră*, nava *High Freedom*. Răspundeţi, vă rog, apela *marine* prin sistemul de comunicaţii.

Şi aştepta cu calm milităresc un răspuns, ascultând paşii celorlalţi răsunând pe punţile metalice.

– Caporal Wesley, *Defensiva Terestră*, nava *High Freedom*. Răspundeţi, vă rog.

De această dată, după clipe de zgomote parazitare în sistemul de comunicaţii, disperarea militarului a primit răspuns.

– Caporal, te afli pe un canal al *Defensivei Terestre*. Continuă.

Era o voce bărbătească, militar, fără îndoială, chiar dacă era oarecum distorsionată de transmisia perturbată.

– Avem un helo doborât şi un al doilea avariat. Majoritatea echipei mele este posibil KIA[1]. Avem nevoie de evacuare imediată sub pază puternică, spuse Wesley, admiţând înfrângerea.

– Care este locaţia ta, caporale? Ca să pot estima ETA[2], a cerut vocea.

Unul dintre cele mai rele lucruri pe care le putea simţi un soldat, era să fie uitat, abandonat. Cam aşa începea să se simtă Wesley acum. Luptând pentru

[1] KIA (Kill In Action) – ucis în timpul misiunii de luptă.

[2] ETA (Estimated Time of Arrival) – timpul estimat al sosirii.

vieţile lor într-o misiune militară ordonată, doar ca să vadă că aceeaşi militari păreau deranjaţi de o navă cu proprii lor camarazi.

– Colonia de pe Satelitul Tanilia. Ni s-a ordonat să venim aici ca să cercetăm semnalul emis de o baliză şi am intrat într-o..., începu Wesley să raporteze.

– Te rog să încetezi imediat emisia, caporal, l-a întrerupt vocea, tăind contactul cu *marine* înainte ca acesta să-i poată descrie gravitatea situaţiei lor curente.

Mă-ta-n cur, avortonule! Dacă aş putea, aş veni la tine prin microfon ca să-ţi smulg de pe umeri capul ăla de pulă! se gândi Wesley.

Auzea slab râsetele câtorva copii, undeva în interiorul navei. Semn bun! Însemna că se mai liniştiseră un pic şi nu se mai temeau pentru viaţa lor.

– Vă aflaţi la aproape 17 *klicks* de cea mai apropiată zonă de siguranţă, caporale. Vom trimite o navă la voi imediat ce vom avea una disponibilă, dar ţinând seama de câtă acţiune ne aşteaptă, va ajunge la voi peste cel puţin două săptămâni, a replicat vocea.

– SĂPTĂMÂNI? Nu avem săptămâni – se răsti în microfon. Echipajul meu este doborât. Fie morţi, fie răniţi, fie au nevoie de ajutor serios. Avem un grup de copii adăpostit la bordul ultimei nave care ne-a rămas, dar ducem lipsă de provizii. Am găsit ceva aici. Un tip de viaţă extraterestră.

– Să vedem dacă ghicesc: aparenţă demonică, aripi şi bine înarmaţi? a întrebat vocea din sistemul de comunicaţii.

– Ăă... da, de unde dracu ştiţi..., a întrebat, uimit de întrebare.

– Pentru că de aproape 40 de ore ne aflăm în război. Ei ne-au cucerit patru planete de-ale noastre şi au devastat Baza Laylan.

Wesley a înţeles cât de serioase sunt ştirile. Deşi Platforma Sky era cea mai puternică bază a *Marine Corps* din cadrul Defensivei Terestre, Laylan se afla pe lista scurtă a celor mai bune. Dacă realmente a fost distrusă, însemna nu numai că se aflau în război, dar erau şi cu pantalonii pe vine.

– Război? a întrebat *marine* uimit.

– Afirmativ. Din consemnările din jurnalul vostru de bord rezultă că unitatea voastră a fost detaşată cu puţin înainte ca aceşti Rynal să înceapă să

apară prin majoritatea coloniilor noastre. Nu mult după aceea ei au început să ne atace cu multe forţe militare.

– Doamne!

– Da. Încă nu ştim prea multe despre ei. Dar ceea ce ştim este că sunt sute de apeluri de ajutor – exact ca al vostru. Vom veni, dar trebuie să găsiţi o cale să rezistaţi până ce vom reuşi. Ai înţeles?

– Da, a confirmat Wesley, vorba-i ieşind cu greu de pe buze.

– Comandamentul *Defensivei Terestre* – Terminat.

•

În mod normal, Jack ar fi blestemat ploaia atât de deasă. Dar date fiind circumstanţele, acum îi asigura acoperire suplimentară. Pe care o accepta cu braţele deschise.

Locotenentul a pus într-o raniţă cât de multe provizii au încăput. Pachete militare MRE[3], magazii cu cartuşe şi o mică staţie radio, deşi carcasa acesteia părea avariată.

Jack a închis raniţa şi a plasat-o exact în locul pe care i-l indicase lui Renaldo. Sub greutatea torentelor de apă ale ploii revărsate se forţa să se stea în picioare. Era în alertă, aşa că s-a ferit rapid spre stânga şi mâna cu gheare a soldatului Rynal l-a ratat cu puţin. Mişcare l-a adus într-un genunchi şi privind drept în ochii inamicului său demonic.

Era prima dată când ajungea faţă-n faţă cu asemenea oroare, aşa că studie creatura cu atenţie.

Ca statură era mai înaltă decât Jack, dar trupul părea la fel de moale. Pielea goală era parcă împletită în jurul zonelor vitale. Se vedeau doar tendoane acoperite de piele.

Iar tendoanele puteau fi retezate... indiferent de specie.

[3] MREs (Meals Ready-to-Eat) – raţii militare preambalate.

– Cred că vei pricepe că eu sunt ceva mai greu de ucis decât un copil inocent, spuse Jack ferm, ridicându-se încet în picioare, în timp ce-şi scotea pumnalul de combat din teaca de la picior.

Soldatul Rynal i-a răspuns într-un limbaj neinteligibil şi nereproductibil de aparatul vocal uman. Dar Jack a ştiut că creatura a înţeles ce urmează. Şi-a întins degetele lungi pentru a-şi expune ghearele.

Demonul înaripat a atacat primul, sărind înainte cu o forţă impresionantă, dar ghearele au ratat lovitura. Şi-a ridicat spre el ochii negri, aprigi, concentrat asupra soldatului experimentat. Studiindu-l. În cele din urmă, privirea i-a coborât asupra pumnalului din mâna strânsă a lui Jack.

– Vezi, acolo de unde suntem noi, un pumnal auţit taie carnea până la os. Nu contează ce specie. Şi poţi fi sigur că ştiu să-l folosesc, a adăugat locotenentul rânjind.

Demonul şi-a înclinat puţin capul, continuând să-l privească pe *marine*. Apoi, fără nici un avertisment, soldatul Rynal a fandat cu ghearele extinse, fiind cât p-aici să şi le înfigă în stomacul lui Jack.

Dacă acesta ar fi fost mai puţin experimentat, lovitura l-ar fi terminat. Dar *marine* era veteran în lupte. Primul Război Spaţial. Al doilea. A luptat alături de *Elita Spaţială* în timp ce-i vânau pe criminalii de război, după ce totul fusese spus şi făcut.

Şi, folosindu-şi experienţa profesională, a secţionat adânc de-a latul toracelui, când bestia s-a aruncat asupra lui. Sânge verde ca neonul a început să picure, apoi să curgă de-a dreptul.

– Uite-te bine la rana asta când ai să ajungi la porţile iadului, a comentat locotenentul, rânjind la gestul lui Rynal de a-şi acoperi leziunea.

Dar zâmbetul s-a schimbat repede într-o grimasă de durere, când nişte gheare s-au înfipt în spinarea sa, iar sângele roşu a ţâşnit imediat.

Jack a căzut la pământ, rostogolindu-se, dându-şi seama că un al doilea *demon* s-a alăturat luptei. Şansele nu mai erau egale.

Cu un reflex fulgerător a evitat la mustaţă o lovitură zdrobitoare de picior, din lateral, care l-ar fi terminat – ripostând la rândul său în acelaşi fel asupra unuia dintre Rynali. Apoi şi asupra celuilalt, în timp ce se ridica în picioare.

Dar, şi-a simţit fiecare os din craniul său zdrobit cu sălbăticie, când acest al doilea l-a trântit din nou la pământ cu un dos de *palmă* absolut autoritar.

Apoi, şi-a luat arma de la spate, a scos câteva sunete, vorbe aspre, un limbaj rece, direct; Jack a rămase culcat pe spate, aşteptându-şi soarta. Şi a închis ochii.

Locotenentul s-a cutremurat la detunătura armei, pentru că i-a trebuit un moment ca să o identifice. Fusese trasă dintr-o armă din dotarea *Defensivei Terestre*.

A deschis repede ochii... Rynal se prăbuşea, victimă a unui singur proiectil de mare calibru. Când celălalt s-a întors surprins, Ronaldo a tras şi în el, dar monstrul a evitat lovitura. În sensul că nu l-a lovit mortal, dar l-a *şters* pe lateral.

Dar, *demonul* a urlat de durere, în timp ce Jack sări în picioare şi înfipse pumnalul în partea de jos a spinării creaturii; apoi a tras cu brutalitate lama în sus şi răcnetul lui Rynal a încetat.

– Fugi! a strigat Renaldo, apropiindu-se de camaradul său de arme.

– Ă? lui Jack încă îi răsuna capul după lovitura primită.

– FUGI! a răcnit din nou lunetistul, sprintând pe lângă superiorul său.

Căca-m-aş... a izbucnit Jack pentru că în câmpul său vizual saturat de torentele ploii a apărut o mică hoardă de Rynal, fiecare dintre ei apropiindu-se rapid.

Durerea de cap era destul de puternică pentru a-l doborî *la pământ*, oricât ar fi fost de puternic. Dar, uimitor, adrenalina morţii *ante portas* ne împinge întotdeauna până la limită. Aşa cum a făcut şi cu locotenentul Jack Strong care a început să sprinteze ca şi cum viaţa sa depindea de asta.

Şi chiar aşa era.

•

– Cum te simţi? l-a întrebat Julia câteva ceasuri mai târziu, pe când Jack se odihnea.

– Am capul încă despicat... dar sunt norocos că trăiesc.

– Chiar eşti, ţinând cont de ce s-a întâmplat, spuse tânăra femeie, ridicându-i uşor capul pentru ai pune pe frunte o altă cârpă udă, care să-i aline durerea ucigătoare.

– *Sitrep*![4] Raportează situaţia! a cerut locotenentul.

– Păi, *sir*, s-a conformat Renaldo, lăsându-l pe general să vegheze singur asupra singurei intrări în clădire. Nu prea e de bine.

– Spune!

– Bine, tu o ceri, a bombănit lunetistul ca dezvinovăţire. Suntem în război.

– Ce? Jack şi dat jos cârpa de pe frunte şi s-a ridicat repede.

– Adică suntem în stare de război. Forţele *Defensivei Terestre*. Indiferent ce-or fi *chestiile* astea, noi le-am numit Rynal. S-a aflat că nemernicii sunt peste tot, nu numai aici.

– Cum? continua să întrebe Jack, încercând să proceseze noua informaţie. Cum se poate aşa ceva?

– Habar nu am. E un mic radio în raniţă, dar e doar pentru recepţie. Am ascultat cât de bine s-a putut, dar acum nu vorbeşte nimeni. Doar ordine de luptă şi rapoarte de pierderi de vieţi omeneşti, spuse Renaldo.

Jack începu să se gândească la toate. Echipajul pe care l-a pierdut, amintirile de acasă şi la guvern, într-un singur *tot*. Apoi, scoţând încet pistolul din tocul lateral, l-a aţintit în direcţia generalului.

– De ce nu au atacat această clădire? l-a întrebat Jack, cu pistolul nemişcat asupra generalului.

– Ce?

– Am văzut cu ochii mei de ce sunt în stare creaturile astea. Au puterea şi armele cu care să ne cucerească. Cu care să treacă prin nava mea. Deci, întrebarea mea este: de ce nu ne-au atacat încă?

– Eu... Eu nu ştiu, s-a bâlbâit generalul, ridicând mâna în calea armei. Şi eu m-am întrebat, dar nu am un răspuns, locotenente.

– Am eu, a intervenit Julia. Sau, cel puţin aşa cred.

---

[4] sitrep – raport privind situaţia.

Jack s-a întors spre ea, ezitând o clipă înainte de a coborî pistolul şi aşteptând explicaţia ei.

– Cred că e vorba de copii. Când au început atacurile, păreau să evite clădirile în care se aflau copii. Nu ştiu de ce. Ştiu doar că după ce am adus copii aici, *demonii* au început să ne ignore şi au decimat restul coloniştilor.

– Şi n-ai spus nimic despre asta? a întrebat generalul cu voce tare.

– Nu eram sigură. Am crezut că mi se pare doar, pentru că mă gândesc prea mult la ce se întâmplă, a replicat Julia.

– Are sens, se gândi Jack.

– Cum aşa, locotenente?

– Acolo, afară, au nişte armament serios. N-am mai văzut aşa ceva, dar ştiu că ar fi putut penetra cu uşurinţă helo-ul atunci când l-am parcat în faţa uşii. La dracu, chiar cu tot cu uşă, la o adică. De asemenea şi-au reorientat focul antiaerian şi au lovit helo-ul cu echipajul meu. Nu se poate interpreta deloc că n-ar fi avut timp să ţintească helo-ul încărcat cu copii.

– Acum copii nu mai sunt aici, a subliniat sec Renaldo.

– Mda, sunt conştient de asta. Înseamnă că trebuie să o luăm din loc de aici cât mai repede.

– Să o „luăm din loc", când nu avem nici un loc în care să ne ducem? a întrebat generalul.

– Sunt un maestru al improvizaţiei.

●

Pe uşa groasă se auzeau zgomotele ascuţite ale zgârieturilor unor gheare pe oţel. Apoi, uşa, care separa grupul de rasa extraterestră de afară, s-a mişcat puţin. Balamalele solide cedau în faţa loviturilor forţei brute. După câteva minute, lumina zilei, filtrată prin torentele de ploaie, desigur, pătrundea prin spaţiul format între uşă şi canaturile acesteia.

Snap.

Oţelul gros a fost, în fine, smuls din balamale de forţa incredibilă. Grupul a văzut cum câţiva *succubus* au intrat precauţi, fiecare dintre ei având o armă

masivă ce semăna cu o carabină omenească. Dar era diferită la capete, mai ales la cel strălucitor din partea opusă soldatului.

Bătându-l pe umăr pe Renaldo pentru treaba bine făcută, Jack a rămas tăcut, la fel ca şi restul grupului.

Lunetistul a conectat un ecran LCD de la una dintre carabinele de luptă la ecranul propriei sale arme. Acum sistemul funcţiona bidirecţional, şi grupul îşi putea vedea vânătorii care-i urmăreau. Asta în timp ce stăteau ascunşi sub dalele mari de oţel care formau podeaua din capătul îndepărtat al clădirii.

La început, când a văzut noua specie de fiinţe, Jack a crezut că a înnebunit, temându-se că nimeni nu-l va crede. După ce a aflat că rasa umană se află în război cu acest nou inamic, Jack a început să gândească într-o nouă manieră. În manieră militară – într-o astfel de situaţie, experienţa sa prelua controlul.

Creaturile au cercetat aproape o oră mica clădire, dar fără rezultat. În cele din urmă, s-au adunat în grup, vorbindu-şi unul altuia în limbajul care suna foarte ciudat. Apoi, Jack a văzut că în interior a fost lăsat un singur soldat.

Au dat-o-n bară. Greşeala lor. Inamicul l-a subestimat pe Jack şi experienţa sa.

– Trebuie să o facem în linişte, a şoptit Jack.

– Întotdeauna o fac în linişte, a bombănit Renaldo. Cum vrei să acţionez?

Lunetistul a aşteptat comanda lui Jack, în timp ce ataşa pe neauzite amortizorul de zgomot la ţeava lungă a carabinei sale.

În timp ce supravegheau ecranul LCD, care acţiona ca un sistem de securitate, Jack a ridicat puţin panoul de oţel sub care se ascundeau şi a tras cu ochiul. Imediat l-a urmat şi Renaldo.

— Număraţi în gând până la 20, spuse Jack, adresându-se Juliei şi generalului, amândoi rămaşi pitiţi sub panoul metalic. Apoi faceţi cât mai al dracului de mult zgomot.

— Eşti sigur? s-a mirat femeia.

— Sunt. Noi suntem doi, el este unul singur. Mi se fâlfâie de cât de buni se consideră ei că sunt. Habar nu au cu cine se pun.

Apoi, Jack i-a ordonat lunetistului să fie gata de acţiune. Acesta s-a aşezat în poziţie, reglându-şi cu grijă dispozitivul de ochire. Jack şi-a scos atât pumnalul de combat cât şi pistolul, aşezându-se într-un genunchi, cu faţa către intrare.

Aşa cum le ceruse jack, generalul şi Julia au început să strige cât puteau de tare. A fost suficient ca să fie auziţi prin interiorul clădirii, dar Jack a fost sigur că totuşi nu a fost auzit şi de dincolo de zidurile acesteia. Avea grijă ploaia.

Renaldo i-a făcut semn locotenentului – îl avertiza că soldatul Rynal venea să cerceteze. După câteva secunde, Jack a putut auzi paşii grei ai războinicului plin de încredere în sine.

Cu o mişcare scurtă, Jack a fandat mâna cu pumnalul, care a pătruns doar puţin în carne pentru că *succubus* i-a prins încheietura mâinii.

Strângând din dinţi cu furie, monstrul a început să-l domine pe Jack prin strânsoare. Acesta a reuşit să tragă un singur foc cu pistolul cu amortizor de sunet, dar proiectilul abia dacă l-a atins uşor pe monstru în laterală. Dar a fost suficient ca să-i dea drumul din strânsoare. Jack a continuat cu două croşeuri – doi pumni zdraveni, omeneşti

Când războinicul şi-a dus mâna la rana de sub coaste, Jack i-a plasat o directă în figură, făcându-l să se dea un pas înapoi. A continuat cu două croşeuri – doi pumni osoşi, umani, în falca unui extraterestru. Jack păru să preia avantajul... până când bestia a ripostat.

O lovitură dură dată de adversarul său mult mai solid l-a trântit efectiv în cur, lăsându-l ameţit. Dar era perfect conştient că *demonul* vine asupra sa.

S-a rostogolit într-o parte, evitând lovitura de picior a alienului. De parcă locotenentul ar fi fost o gânganie ce trebuie zdrobită.

Conştient că acesta va repeta figura, Jack a sărit în picioare, cu pumnalul pregătit. Şi i l-a înfipt în partea de jos a abdomenului.

Furios, alienul i-a aplicat un upercut care l-a aruncat pe *marine* câţiva paşi înapoi. Însângerat, a încercat să se ridice din nou, înainte de a realiza cât de devastatoare a fost această lovitură a *demonului*.

Jack se simţea parcă gata să adoarmă, iar capul îi răsuna ca un clopot. În timp ce se uita la cel care venea asupra sa, Jack a auzit şuieratul prin aer al unui

proiectil lansat dintr-o armă făurită de om. Un singur glonţ, dar de mare viteză, a penetrat prin *demon*.

Acesta a răcnit puternic, ştiind că acum era depăşit ca număr, deci „terminat". Au urmat alte două focuri de armă. Gloanţele i-au zdrobit craniul.

— De ce..., încercă Jack să întrebe dezorientat. De ce ţi-a trebuit atât de al dracului de mult timp?

— A trebuit să aştept ca să am linie liberă pentru tragere, i-a răspuns Renaldo, apropiindu-se de locotenentul căzut. Oricum, tu îi tăbăceai curu'.

— Aşa crezi? După ciocanele pe care le-am *încasat*, nu prea s-ar zice. Nu ştiu, dar mă simt de parcă aş fi înfruntat în ring un afurisit de tren.

— *Aye*.

— Da' unul dintre trenurile alea mari, reale. Nu vreo jucărie de aia, de Crăciun.

— Dar până şi trenurile *deraiază*.

— Aşa fac, spuse Jack, uitându-se la bestia doborâtă, în timp ce lunetistul despuia cadavrul de orice părea a fi ceva tehnologie avansată, mai ales dacă erau arme.

— Eşti bine? îl întrebă generalul, după ce a ajutat-o pe Julia să iasă din adăpostul de sub podea.

— Eu sunt viu, el nu, a rânjit Jack.

— O, Doamne, s-a repezit Julia să-i oblojească rănile de pe faţă. Te simţi bine?

— Aş minţi dacă n-aş spune că am avut parte şi de zile ami bune. Dar pot să *funcţionez* în continuare. Încă mai avem ceva de făcut.

— Ce anume?

— Să vă duc pe amândoi în siguranţă, la bordul navei mele.

Locotenentul încerca să zâmbească, dar efortul său era anulat de ochiul ce era acoperit de vene roşii şi de vânătaia întunecată de sub el.

— Care-i planul, *boss*?

— Păi, imediat ce termini de buzunărit pe amărâtul acesta, încercăm să ieşim de aici.

— Hei, iau doar ce s-ar putea să avem nevoie.

— Zău? Credeam că te aştept să-i iei ceasul. Poate şi verigheta şi cărţile de credit, glumi Jack.

— Are ceas? a întrebat Renaldo interesat.

— Plecăm? vru să ştie generalul.

— N-avem de ales. Imediat ce tipul acesta nu va răspunde la un apel de control, vor năvăli aici. De data asta vor demola întreg locul, ca să ne găsească.

— Dar nu ştiu dacă putem supravieţui acolo, afară.

— Am supravieţuit şi în locuri mai rele. Trebuie doar să fim isteţi. Credeţi-mă.

— Te cred, locotenente. Eu te cred, a răspuns Julia, deşi generalul părea ceva mai reticent.

•

— Eşti sigur că ai pus încărcăturile corect? l-a întrebat Jack pe lunetist.

— Îţi spun că am verificat de două ori. Imediat ce au să deschidă uşa, nemernicii ăia or să zboare până la cer.

Întreg grupul era bine ascuns în desişul aflat la câteva sute de metri depărtare. Se folosiseră de ploaia deasă ca să-şi croiască drum, nevăzuţi, până acolo.

— Rămânem aici până auzim că face *boom*. Atunci toţi îşi vor îndrepta atenţia către clădire. Iar noi ne vom căţăra pe stâncile de acolo.

Arătă spre nişte pereţi stâncoşi care păreau că se află la o distanţă de binişor peste o milă depărtare. Jack îi privi pe toţi din grup pentru a se asigura că i-au înţeles planul.

— N-ar trebui să rămânem aici pentru cazul în care vor veni ai noştri să ne caute? a întrebat generalul.

— Am luat baliza de urmărire de pe helo-ul doborât. Drăcia este aici, în buzunarul meu. Dacă vin să ne caute, le va fi uşor să ne găsească.

— Bine gândit, locotenente.

— În câteva minute, ploaia ne va şterge urmele. Trebuie doar să ajungem la pereţii aceia de stângă şi să căutăm o grotă.

— O grotă? a repetat Julia întrebător.

— Dacă chiar mă pricep la ceva – ca militar – este să mă scund bine şi să mă camuflez. Stâncăriile sunt întotdeauna potrivite pentru aşa ceva. O grotă, poate cu un interior care să ne adăpostească de ploaie şi să ne asigure un loc în care să ne odihnim.

În acea clipă s-a auzit o detunătură asurzitoare. Una care păru să cutremure solul de sub picioarele lor.

— Acesta este semnalul, să mergem. Renaldo, treci în frunte, a ordonat Jack.

Lunetistul înainta primul, urmat de general, de femeia de o frumuseţe impecabilă şi de *marine* cu înfăţişarea la fel de aspră precum planeta pe care călcau. Fiecare alerga cu speranţa că va supravieţui, în timp ce *demonii* s-au adunat la locul exploziei, doar ca să descopere că trei dintre ai lor au fost ucişi.

•

Când noaptea s-a lăsat peste colonia ororilor, Jack a continuat să supravegheze bestiile aflate mai jos de ei – stâncile printre care se ascundea micul grup de supravieţuitori asigurând un câmp vizual larg.

— Ce linişte este acolo, jos..., spuse Julia, apropiindu-se încet de durul *marine*.

Între timp, generalul adormise, la fel ca şi Renaldo, înainte de a prelua serviciul de supraveghere de la Jack.

— Da. Aproape că nu-ţi vine să crezi că acolo, dincolo de perdeaua de ploaie, se află o rasă de ucigaşi, a replicat Jack, dar atenţia îi rămânea în alertă.

— Pot să te întreb ceva, locotenente?

— Jack, i-a subliniat prieteneşte. Desigur.

— Pari foarte preocupat de ceva.

— Păi... am să fiu cinstit. Moartea majorităţii membrilor din unitatea mea m-a dat peste cap – şi n-ar fi trebuit.

— Da, dar, n-ar fi omeneşte să nu simţi nici un fel de emoţie pentru ei, spuse Julia pe un ton liniştitor.

— Sunt militar de prea multă vreme şi ştiu mai bine. Există un timp şi un loc când poţi să-ţi expui emoţiile. Dar nu în mijlocul unei lupte.

— Atunci când? vru să ştie Julia.

— Acum, aici, trebuie să mă concentrez numai asupra supravieţuirii. Atât. Dar unitatea mea, chipurile acelor copii..., spuse *marine*, reţinându-şi lacrimile. Soţia...

— Soţia? a întrebat Julia, părând surprinsă şi dezamăgită.

— Da. A trebuit să las deoparte toate astea. Altfel m-ar împiedica să acţionez ca un *marine* adevărat.

— Nu mi-am dat seama că eşti căsătorit. N-am văzut nicio verighetă, a comentat Julia.

— Mda, nu o port în timpul luptei – Jack încă nu era conştient de sentimentele frumoasei femei.

— Aa... Bine, dacă e o consolare pentru tine, eu cred că soţia ta va fi foarte mândră. Te-ai luptat corp-la-corp cu unul dintre *demonii* de acolo.

— Da şi am chiar şi cu ce să o dovedesc, a râs Jack, cu ochiul umflat şi înconjurat de vânătaia întunecată, rezultată după recenta confruntat.

— Deci..., Jack, din perspectiva militarului, care este situaţia noastră?

— Păi, băieţii mei vor veni. Nu ştiu când, dar poţi paria pe poponeţul tău mişto că *Marine Corps* va veni.

— „Poponeţul meu mişto”? a repetat Julia zâmbind.

— Ăăă..., ezită Jack, stânjenit. N-am vrut să fiu lipsit de respect. E doar o zicere pe care o folosim cu toţii. Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie. Păcat doar că eşti căsătorit, a adăugat, începând să-şi mai aleagă cuvintele. Adică, e păcat pentru mine. Îţi doresc, ţie şi soţiei tale, toate cele bune, a continuat Julia cu precauţie.

Tânăra s-a îndepărtat şi, trecând pe lângă Renaldo, au schimbat un mic salut cu câte o mişcare a capului.

— Julia, a chemat-o Jack, făcând-o să se întoarcă. Mulţumesc.

— Sigur, locotenente, i-a răspuns ea zâmbind.

— Ăă, e ceva ce ar trebui să ştiu, LT? întrebă Renaldo.

— Nu, dar trebuie să vorbim despre strategie.

— Da, *sir*.

— Ştim că ne aflăm în război, şi mai ştim că ai noştri vor veni după noi.

— Da, *sir*, şi sunt toate şansele să apară *în forţă*, trăgând cu toate armele.

— Mda, şi le-ar fi de mare ajutor dală le vom putea da un SITREP când vor sosi aici.

— Şi cum vom face asta?

— Am să mă duc în cercetare. Voi încerca să desluşesc ce şi cum şi cu ce dracu ne confruntăm, spuse Jack.

— *Sir*, cu tot respectul, i se adresă prietenului său, vorbind ca un marine loial. Ar trebui să mă duc eu.

— Renaldo, pot să mă descurc.

— *Sir*, încă o dată, cu tot respectul, nu cred că poţi. Şi nici n-ar trebui să încerci.

— Adică ce vrei să spui? întrebă locotenentul, evident supărat de remarcă.

— Permiteţi să vorbesc deschis, *sir*?

— Termină cu prostiile, Renaldo. Spune ce ai în minte.

— Jack, ai o familie acasă. Eu nu. Amândoi ştim cum merg lucrurile uneori. Dacă Rynal sunt presaţi, n-au să dea înapoi. Eu am abilităţile necesare pentru recunoaştere şi pot să mă mişc neauzit. La dracu, sunt lunetist, pentru numele lui Dumnezeu. Eu m-am odihnit puţin, în timp ce tu eşti evident extenuat. La să-mă doar să îmbuc ceva şi apoi am plecat. Mă întorc după ce răsare soarele, şi am să aduc informaţii despre situaţia cu care ne confruntăm.

— Apreciez gestul, Renaldo, da – dar nu pot accepta, a hotărât Jack.

— Ba ştii că poţi. Lasă-mă pe mine. Eu n-am nimic de pierdut. Doar viaţa şi nu mie frică să mor. Tu ai totul de pierdut şi nimic de dovedit.

Cei doi *marines* au schimbat o privire care a durat aproape un minut întreg, fără să aibă nevoie de cuvinte.

— Bine. Caută o cale să ajungi la ceea ce nemernicii ăştia şi-or fi numind centru de comandă. Analizezi situaţia, apoi îţi retragi fizicu' până aici. Întreg. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Doar *recunoaştere*, subliniez, l-a avertizat Jack. Deja am pierdut prea mulţi. Acum mănâncă ceva şi ia-o din loc.

— Da, *sir*, a confirmat Renaldo, punându-şi *'la umăr'* carabina de lunetist.

•

— Ce-i asta? a întrebat Wesley, venit în goană pe puntea de comandă a micii lor nave.

Chandra nu a răspuns, având doar o înfăţişare de om înfrânt.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Wesley, privind prin parbrizul securizat la ceea ce stârnise îngrijorarea Chandrei.

Două nave uriaşe, cu nimic omenesc în construcţia lor. Transportoare – aceasta a fost prima impresie a lui Wesley.

— Ce facem? întrebă Chandra.

— Doamne! Nnu... nnu ştiu...

— Wesley trebuie să facem ceva! Ori îi apelăm şi ne predăm, ori încercăm să fugim. Ei se apropie cu rapiditate.

Chandra introducea frenetic coordonate în sistemele computerizate din faţa sa.

— Nu, nu putem fugi. Navele de mărimea asta sunt proiectate să aibă la bord nave mai mici. Ne vor doborî, a recunoscut Wesley în cele din urmă.

— Şi-atunci... încercăm să-i apelăm ca să ne predăm?

— În mod normal, aş spune: *pe dracu!* Ţi-aş spune să aterizezi chestia asta pe suprafaţa planetei. Dar cu copiii la bord... Nu avem de ales, spuse el cu disperare.

Chandra l-a privit câteva momente, amândoi gândindu-se la ce ar putea să urmeze. În cele din urmă, Wesley şi-a pus mâna pe umărul ei, într-un gest liniştitor.

— Atenţie, navele neidentificate! Sunt ofiţerul Chandra Bailey din *Forţa Defensivă Terestră*. Vă anunţ că intenţionez să predau nava noastră, *High Freedom*, şi vă cer să nu deschideţi focul. Avem la bord câţiva copii şi nu vom face uz de arme.

Apoi, Chandra a manevrat câteva butoane care au făcut ca nava să rămână în derivă în spaţiu. Motoarele au fost oprite, la fel şi puţinele arme de la bord. Au rămas funcţionale doar sistemul de lumini, cele de susţinere a vieţii şi comunicaţiile.

Pe măsură ce cele două nave se apropiau tot mai mult, ambii *marines* deveneau neliniştiţi. Mai ales pentru copii aflaţi bord.

— Acestea sunt nave de război. Par să aibă o grămadă de armament, iar exteriorul pare a fi bine blindat, a comentat Wesley.

— Crezi că au de gând să tragă în noi?

— Nu, ar fi făcut-o până acum. Ne au în colimator de câteva minute.

— Şi-atunci?

— Nu ştiu. Poate că doar se gândesc ce dracu să facă cu noi.

Navele arătau straniu, după toate criteriile. Câteva vârfuri la fiecare capăt, care le dădeau un aspect oarecum de diamant. Materialul din care era făcut corpul exterior era maroniu strălucitor. Parcă era piatră, deşi amândoi *marines* ştiau că trebuie să fie un tip de metal. Cam 20 de tunuri mari ieşeau din fiecare navă, dar erau montate într-un singur bord. Wesley presupunea că în bordul celălalt, lipsit de armament, se aflau hangarele unde erau adăpostite navetele de atac.

— Îşi activează armamentul! a strigat Chandra.

— Ce? s-a năpustit Wesley către consolă. Tu ai dezactivat totul? a întrebat, deşi vedea singur toate indicatoarele de pe tabloul de bord.

— Da!

— Verifică din nou! i-a cerut agitat. De ce şi-ar activa armele? Nu suntem o ameninţare pentru ei!

— Nu ştiu!

— Reporneşte imediat toate sistemele, ACUM! a ordonat Wesley. Trebuie să încercăm să fugim de ei!

Era prea târziu. Una dintre marile nave a tras o rafală în direcţia lor – trei globuri roşii, strălucitoare, care se mişcau cu mare viteză.

Chandra se ocupa de reactivarea sistemelor, dar ştia că era prea târziu pentru ei.

— Pregătiţi-vă de impact! a strigat Wesley, ţinându-se el însuşi de ceva pentru a rezista efectelor acestei arme.

Dar proiectilele au trecut pe deasupra lor şi au percutat o navă care, acum, se apropia de spaţiul de luptă.

— *High Freedom*, aici EDF[5] *Silver Charity*. Ţi se ordonă să te retragi pe poziţie la coordonatele 4-7-14-1-9 şi să aştepţi instrucţiuni ulterioare – a răsunat o voce în sistemul de comunicaţii, spre surpriza lui Wesley şi Charity.

Doar la câţiva metri prin faţa lor, au „şuierat" proiectile învăluite în strălucire galbenă. Inconfundabil, evident, trase de armament *ţeapăn* aflat pe puntea unei nave terestre.

— EXECUTAREA! a răcnit Wesley, plin de adrenalină. Du-ne dracului pe coordonate!

Masiva navă, venise pe urma apelului de ajutor, mult mai repede decât se aşteptaseră – şi apăruse trăgând din toate gurile de foc. Nava era solidă, fără îndoială, dar se confrunta cu două nave extraterestre. Care acum ripostau din plin.

— Recepţionat, a confirmat Wesley ordinul, vorbind în microfonul de pe consolă. Vă informăm că încă mai avem câţiva oameni la sol, inclusiv XO/CO al nostru şi un fost general.

— Am înţeles, acum retrageţi-vă, a replicat vocea.

S-a dezlănţuit o luptă sălbatică, şiruri de proiectile întinzânduse din ambele direcţii între nave. *Silver Charity* încasa la greu.

În timp ce se retrăgeau la distanţă, Chandra şi Wesley au văzut câteva helo-uri desprinzându-se din nava cea mare. S-au îndreptat direct către suprafaţa planetei, cu un singur scop.

Ca să echilibreze şansele.

•

[5] EDF – prefix la numele navelor militare : Earth Defence Force (ship) – navă a Forţei Defensive Terestre.

Jack a crezut că tună. Apoi, pentru că ploaia continua să cadă, a ştiut că vine ajutorul. Cele câteva zgomote urmate de şuierături, i-au întărit convingerea. Veniseră helo-urile.

— Ce-i asta? a întrebat Julia, apropiindu-se de Jack, la intrarea în grotă.

— Acesta este sunetul ripostei *marine*. Am dreptate, locotenente? a intervenit generalul.

— Eh, încă n-am ieşit din budă, a replicat precaut Jack. Dar, sigur sunt nişte helo-uri *marine* care au pătruns în atmosferă, iar după sunetele ce se aud, deasupra noastră are loc o luptă a dracului de dură.

— Crezi că *marines* ai noştri au vreo şansă? a întrebat Julia cu speranţă.

— Eu ştiu doar atât – şi Jack se întoarse către tânăra femeie – nu te tragi de şireturi cu *marines* şi apoi pleci bine mersi. În final, ai noştri vor învinge.

Julia păru uşurată şi a întins braţele ca să-l îmbrăţişeze strâns.

Dar, după câteva momente, s-a îndepărtat de dânsul.

— Scuze, a fost doar...

— Ştiu. E-n regulă.

Fără a mai răspunde, Julia a plecat departe de intrarea în grotă şi de sentimentele ei pentru locotenentul Jack Strong.

— Iartă-mă că-mi permit să o spun, locotenente, nu e treaba mea, dar soţia ta trebuie să fie o femeie incredibilă, spuse generalul.

— Adică?

— În ultimele luni am ajuns să o cunosc bine pe Julia. Presupun că se poate spune că timpul petrecut sub presiunea *demonilor*, ne-a făcut să devenim prieteni buni. Este frumoasă, şi, evident, foarte interesată de tine.

— Ai dreptate. Nu e treaba dumitale.— Iartă-mă, am crezut doar că..., începu să spună pe un ton de scuză.

— E..., e OK. Adevărul este că nici măcar nu ştiu dacă mai este în viaţă, adăugă cu tristeţe. Soţia mea.

— Cum aşa?

— Şi ea este soldat. A plecat într-o permisie de două săptămâni şi a dispărut. Cu întreg grupul ei.

— Îmi pare rău.

Generalul îşi puse mâna pe umărul lui Jack într-un gest de compasiune.

— N-am ştiut.

Locotenentul i-a acceptat scuzele cu o uşoară înclinare a papului.

— Am aflat doar acum câteva zile. Pe când veneam încoace. Adică, grupul ei este căutat, dar...

— Înţeleg.

— Chiar? a întrebat Jack cu un pic de vigoare. Asta trebuia să fie o misiune extrem de simplă. Venim, vă amintim că trebuie schimbate bateriile în afurisitele voastre de radiouri, apoi ne cărăm înapoi. Şi-i ajutam să o caute pe soţia mea. În schimb, am intrat în buda asta. Mi-am pierdut întreaga unitate, şi mă trezesc în mijlocul unui război.

— Dacă e să te simţi mai uşurat, să ştii că eu consider că ai făcut o treabă foarte bună aici. Nici eu n-aş fi reuşit mai bine, nici chiar pe vremea când eram tânăr, spuse generalul cu o umbră de zâmbet.

Spusele sale l-au înviorat pe Jack.

— Dacă vrei sfatul meu, ţine-o tot aşa. Acum fii soldat, iar după ce astea se vor fi sfârşit, poţi redeveni soţul îngrijorat. Între timp foloseşte această amărăciune... această emoţie. Foloseşte-o, l-a îndemnat generalul.

Julia le-a ascultat conversaţia, pentru că se întorsese ca să-şi ceară iertare. În loc să o facă, a stat să asculte povestea uni soldat îndurerat.

— Generale, îmi acordaţi o clipă? a cerut Julia.

— Sigur că da, a confirmat bătrânul, şi a plecat lăsându-i singuri pe cei doi.

— Cât de multe ai auzit?

— Destul.

— Ce să spun..., asta-mi mai lipsea, spuse locotenentul stânjenit.

— Linişteşte-te, Am venit să-mi cer iertare, nu ca să te judec. Pe bune, mi se pare incredibil că mai poţi face ceva în afară de a fi îngrijorat.

— N-am de ales, spuse Jack, în timp ce în ochi îi apăreau lacrimi. Încerc doar să vă duc la adăpost pe voi. Apoi, poate..., poate că am să o pot căuta pe soţia mea.

— Nu o cunosc pe soţia ta, dar cred că ar fi mândră de ceea ce ai făcut aici.

— Ce anume, că mi-am dus în mormânt întreaga unitate?

— Nu. Pentru că ne-ai ţinut în viaţă, în ciuda situaţiei incredibil de ostilă. Mai sunt şi o grămadă de copii care sper că vor avea o viaţă. Totul ţi se datoreşte ţie, spuse Julia cu sinceritate.

Boom!

O detunătură a reverberat prin cer, urmată de alte câteva. În total, patru.

— Ce-i? întrebat Julia.

Iar locotenentul Jack Strong ştia deja răspunsul.

— Adunaţi-vă lucrurile, trebuie să plecăm!

— Nu înţeleg!

— Astea au fost helo-urile noastre. Aş recunoaşte acest sunet oriunde. Cel mai bun lucru pe care-l putem face acum este să ne lăsăm găsiţi uşor.

— Dar prietenul tău?

— Ştie ce are de făcut, şi-ţi garantez că a recunoscut şi el *păsările* care vin. Cu puţin noroc, ne vom întâlni la linia de sosire.

— Sunt ale noastre? întrebă generalul din alergare.

— Da. Pasul mare, trebuie să ne mişcăm repede.

•

— Detectez un *transponder*, *sir*, i-a raportat pilotul comandantului helo-ului.

— Bine, aterizează în apropiere de sursa semnalului şi anunţă celelalte helo-uri să facă la fel. Formăm un perimetru defensiv şi, dacă avem noroc, cei blocaţi jos ştiu ce au de făcut, a ordonat ofiţerul.

Acest ofiţer fusese promovat odată cu locotenentul Jack Strong. Dar, purta uniforma albastră, ceea ce indica faptul că, de obicei, acţiona în spaţiul cosmic.

Imediat ce primul helo a aterizat, din el au sprintat câţiva oameni care au montat repede armamentul laser. Foarte obişnuit în cadrul flotei lor, aceste arme erau un fel de tunuri automate montate în turele clasice şi care *măturau* zona din faţa lor cu fascicule laser, roşii.

La câteva clipe după ce au fost activate, acestea au intrat în acţiune, lansând rafale scurte. Detectau mişcare dincolo de raza vizuală a militarilor.

— Setaţi încă două tunuri, ACUM! a răcnit ofiţerul. Şi rămâneţi în interiorul perimetrului cu toate armele pregătite de tragere.

Aşa au făcut. Fiecare *marine* s-a culcat pe burtă în apropierea helo-ului, cu carabinele în mâini.

După ce şi celelalte helo-uri au aterizat şi şi-au activat tunurile laser, grupul s-a regăsit protejat de un cerc de opt turele, fiecare rotindu-se încet şi asigurând securitatea ca un pumn de fier.

— Dacă nemernicii aceia se năpustesc asupra noastră, vor regreta, spuse unul dintre *marines*.

— De acum, da, a confirmat ofiţerul. Să sperăm doar că cei care au fost blocaţi aici ştiu ce să facă. În caz contrar, s-ar putea să regretăm călătoria asta.

•

— Abia pot vedea ce-i în faţă, spuse Julia cu frustrare, în timp ce ploaia se revărsa peste ei.

— Continuă să mergi. Încearcă să te menţii exact pe urmele mele.

Trei siluete alergau prin ploaia necontenită. Fiecare se gândea la lunetistul rămas pe cont propriu.

•

— Hai să le arătăm că îi vedem şi le putem face faţă! a strigat comandantul.

Turelele s-au orientat automat focul către ţintele aflate la distanţă, în „carnea" extraterestră.

— *Sir*, ne atacă! a strigat tare un *marine*, ridicând carabina la ochi.

Cam două duzini de *demoni* sprintau în mare viteză către poziţia temporară a oamenilor. Majoritatea au căzut cu puţin înainte de a ajunge la obiectivul lor pentru că armele din turele i-au transformat în grămezi de terci.

Dar câţiva au reuşit şi au început să-i spintece pe toţi cei din apropiere. O clipă, panica a cuprins pe *marines*, înainte ca locotenentul să-şi recapete cea mai importantă calitate. Calmul.

— Îi depăşim cu 5 la 1! Faceţi-i să plătească pentru rahatu' ăsta! a strigat cel aflat la comandă, alăturându-se focului de rafale scurte, controlate, trase de oamenii săi în fiecare dintre *demoni*.

În cele din urmă, după aproape un minut, s-a prăbuşit ultimul *succubus*. Zgomotul făcut de respiraţia sa fusese la fel de ameninţător precum înfăţişarea.

— Restabiliţi perimetrul şi rămâneţi în alertă. Nu ştim câţi alţi ticăloşi ca ăştia mai sunt pe acolo, spuse locotenentul germ.

— Cât trebuie să aşteptăm ca să apară oamenii noştri? a întrebat unul dintre marines.

— Atât cât e necesar, Barkley! s-a răstit locotenentul. Iar data viitoare când imi mai arunci vreo întrebare, ar fi al dracului de bine să foloseşti şi regulamentarul *'sir'!*

— Da, *sir!*

Locotenentul a intrat într-unul dintre helo-uri, folosindu-l ca bază pentru misiunea lor de salvare, fiecare *marine* a rămas cu privirea pironită spre înainte, cercetând prin ploaia deasă după orice semn de mişcare.

Armele din turele erau ucigătoare în cele mai multe situaţii, dar ştiau că ploaia reduce semnificativ distanţa până la care sistemele de ochire ale acestora erau eficiente.

•

— Aş zice că suntem cam la juma' de milă de focurile astea de arme, a apreciat Jack când cei trei s-au oprit pentru un scurt moment de odihnă.

— Ai noştri? întrebă Julia.

— Absolut, a confirmat generalul pe baza cunoştinţelor sale despre armamentul celor din *Marine Corps*.

— Bine, deci suntem salvaţi, răsuflă uşurată.

Dar Jack a intervenit sec:

— Încă nu. Focurile de acolo înseamnă că băieţii noştri trag în ceva, şi cred că ştim cu toţii ce-i acel 'ceva'. Şi de ce e-n stare. Rămânem vigilenţi şi concentraţi. Va fi destul timp pentru bucurie atunci când vom ajunge acolo.

Julia păru puţin surprinsă, dar generalul i-a făcut semn, dându-i să înţeleagă că locotenentul avea dreptate. Militarul din el era la fel de dur precum numele său.

— Cel mai bine ar fi să o luăm din loc.

— Să mergem, locotenente.

Când s-au ridicat în picioare, pregătindu-se pentru ceea ce ştiau că va fi un sprint pentru vieţile lor, Jack a început să respire cu greutate. Braţele puternice ale unui *succubus* îl strângeau de gât.

— Jack! a strigat Julia.

— I-a-o de-aici! a strigat şi Jack, deşi cu o voce foarte slabă.

Înhăţând-o pe Julia de braţ, generalul a început să o tragă departe de zona aceea, îndemnând-o să alerge.

— Futu..., a scrâşnit Jack şi, arcuindu-se în jos, l-a lovit cu ceafa pe demon drept în faţă. ...pe mă-ta!

S-a răsucit ca să se elibereze din strânsoare şi, împreunându-şi mâinile, le-a folosit ca pe nişte pârghii pentru a doborî bestia la pământ.

— Avem ceva! a anunţat unul dintre *marines*, avertizându-I pe ceilalţi să ochească spre zona respective.

— Stai! a ordonat locotenentul, înaintând rapid spre marginea perimetrului lor.

Julia alerga prima spre ei, cu generalul poticnindu-se în urmă. Amândoi erau, evident, zdruncinaţi.

— Duceţi-i la bord. Vin şi eu imediat. Daţi-le ceva să se încălzească şi căscaţi ochii până ce vă ordon eu altceva.

— Da, *sir*.

— General, *sir*, mi s-a ordonat să vă readuc la flota de pe orbită, a raportat locotenentul.

— Nu pot pleca fără marines care au venit ca să ne salveze.

— Sir, am ordin.

— Ordin? Dar jurământul tău? Tu trebuie să protejezi orice viaţă omenească, nu doar pe mine. Noi nu ne lăsăm oamenii în urmă![6]

Locotenentul păru afectat de hotărârea generalului. Parcă-şi reevalua opiniile.

— Te rog, a adăugat Julia. Sunt oameni buni.

— În regulă, a replicat tare locotenentul. Nu-mi voi trimite oamenii să-I caute, dar vom mai rămâne puţin. Poate că vreo oră am să uit că sunteţi deja la bord. Dar atât, a avertizat.

— E bine şi aşa, mulţumesc, replica generalul.

Dând din umeri la auzul mulţumirilor, de parcă se gândea că tocmai a făcut o greşeală, locotenentul a ieşit repede din helo. Trebuia să-şi informeze oamenii că staţionarea lor pe suprafaţa planetei tocmai s-a prelungit puţin.

— Totul va fi bine? a întrebat Julia.

— Aş vrea să cred asta, draga mea, spuse generalul, întorcându-se către tânăra femeie, înfăşurată ca şi el într-o pătură. Dar adevărul este că pur şi simplu nu ştiu.

Julia privi în afara helo-ului, prin desimea ploii. Întrebându-se care va fi soarta locotenentului Jack Strong şi a vechiului său camarad lunetist.

•

Pe când zăcea întins pe jos, cu rafalele de ploaie rece lovindu-i faţa, Jack începu să-şi ridice capul un pic.

*Succubus*ii se dovediseră a fi nişte adversari duri, dar puteau fi ucişi totuşi. Jack ştia acest fapt pentru că se uita la unul dintre puternicii lor războinici care zăcea lângă el, lipsit de viaţă.

Lui Jack i-au revenit câteva *flash*uri în memorie. Lupta lor a fost intensă – efectiv o luptă pentru supravieţuire. Încheieturile pumnilor îl dureau şi erau umflate de la loviturile date bestiei până la *terminarea* acesteia. De asemenea, îl durea tot trupul de la loviturile primite, care aproape că erau să-l ucidă.

---

[6] Referire la Principiul Nr.**1** al celor din US *Marine Corps* - "*Leave No One Behind, No Matter the Cost, human or otherwise, of Bringing Them Out*." Principiul Nr.**2** - "*Do Not Quit! No Matter the Cost of not quitting!*"

Pe cât de mult blestemase ploaia soldatul dur până în acest moment, acum o considera ca fiind trimisă de Dumnezeu. Şiroitul apei pe chip era singurul motiv datorită căruia s-a întors de pe tărâmul somnului etern.

Cu încetineală, începu să se ridice din noroiul de sub el. În cele din urmă a ajuns în picioare. Clătinându-se puţin, Jack şi-a regăsit pistolul. Pipăind prin noroi, şi-a recuperat şi pumnalul de luptă. Deşi pierdut, acesta rămăsese în teacă. Şi-a amintit de lupta în care încerca cu disperare să-şi scoată pumnalul.

Un sentiment de urgenţă l-a cuprins, şi a început din nou să alerge. Se străduia din toate puterile să menţină direcţia corectă înspre locul de unde răsunaseră mai devreme focurile de armă.

•

— Am un contact! a strigat unul dintre *marines*, şi toţi ceilalţi au privit prin lunetele armelor, aşteptând.

În raza lor vizuală a apărut Jack poticnindu-se, după care s-a prăbuşit la pământ. Era epuizat.

— Dezactivaţi turelele! E unul de-al nostru! a strigat locotenentul, alergând să-l ajute pe Jack Strong, care zăcea nemişcat pe solul inundat de ploaie.

— Jack! a ţipat Julia, dând să se repeadă, dar a fost reţinută ferm de general.

— Respiră? l-a întrebat locotenentul pe *marine* care-l însoţise.

— Da... foarte slab.

— Du-l la helo, IMEDIAT! a ordonat locotenentul.

— Da, *sir*.

— Dar celălalt *marine*? întrebă un altul.

— Nu mai putem aştepta. Dacă o facem, acest om va muri. Duceţi-l la bord, stabilizaţi-l, şi hai să ne cărăm de aici, înapoi la nava de pe orbită.

— Da, *sir*, desigur.

Şi a alergat să execute ordinul, ducându-l pe Jack în spate.

De niciunde, nişte braţe l-au cuprins strâns pe locotenent. Înainte de a se putea întoarce ca să-l vadă pe *succubus*, *demonul* l-a tras înapoi, dincolo de perdelele de ploaie.

— *Sir!* a strigat unul dintre *marines*, pentru că nu-l mai vedea nicăieri.

De fapt, el le putea auzi strigătele, dar lupta cu monstrul îl împiedica să răspundă. Treptat braţele acestuia i-au ajuns în jurul gâtului strângându-l autoritar. Locotenentul începu să se piardă către ceea ce o fi fost paradisul acestei planete.

Click.

Un singur glonţ tras dintr-o armă cu supresor de zgomot a străpuns craniul alienului. Lunetistul, care demult se considera a fi un prieten al lui Jack Strong, se regăsea acum în situaţia de a salva un alt locotenent. Începea să devină un fel de cutumă.

— Ridicaţi-vă, *sir*, trebuie să ne mişcăm rapid, l-a ajutat lunetistul să se ridice pe locotenentul aproape lipsit de viaţă.

Imediat, cei doi au fost localizaţi de un mic grup de *marines* care-şi căutau comandantul. L-au ajutat pe Renaldo să-l ducă pe locotenent la adăpost.

După câteva minute, helo-urile s-au topit în întunericul cerului de deasupra lor – ploaia căzând în cascade pe metalul bine finisat al fuselajelor.

•

— Pot să intru? întrebă Julia, ciocănind uşor în tăblia de oţel a uşii.

— Sigur că da.

Lupta corp-la-corp împotriva *demonului*, îl făcuse să apară ca un erou, dar îl lăsase fără vlagă. Jack s-a ridicat, deşi a trebuit să facă un mare efort.

— Vreau doar să-ţi mulţumesc din nou. Pentru tot. Cred că-ţi datorez viaţa.

— E-n regulă. Asta e datoria mea, replică pe un ton modest, dar cu un zâmbet de satisfacţie.

— Ascultă... voiam..., începu Julia să spună, dar cuvintele i-au fost tăiate brusc de doi *marines* care-şi escortau comandantul către ei. Tălpile groase, cauciucate, făceau un zgomot puternic pe podeaua din hol.

— Locotenentul Jack Strong? a întrebat CO.

— Da, *sir*, răspunse, salutându-şi superiorul.

— Repaus, fiule. Putem discuta între patru ochi?

— Desigur.

Şi înclină din cap către Julia, ca un fel de scuză că au fost întrerupţi atât de brusc.

Ea se gândea la el într-un mod care-l făcea să pară mai grozav decât era în realitate. Musculos, dar nu exagerat, şi destul de blând ca să se întrebe ce i se potriveşte mai bine. Milităria sau dragostea?

Când Julia l-a văzut pe durul *marine* începând să lăcrimeze, şi sprijinindu-se de peretele metalic din spatele său, a ştiut în inima sa despre ce e vorba.

Soţia lui Jack a fost ucisă.

Nu văzuse niciodată astfel de veşti împărtăşite personal, dar şi-a imaginat întotdeauna cât de oribil trebuie să fie. Văzându-l pe CO încercând să-l liniştească pe omul care era atât de puternic în *Corps*, inima Juliei sângera pentru Jack – la fel ca şi a lui CO care avea sarcina să dea asemenea veşti.

— Puteţi rămâne un timp lângă dânsul, doamnă, dacă se poate? a întrebat unul dintre *marines* din escortă.

— Sigur că da, a confirmat Julia – şi ea cu ochii plini de lacrimi.

După câteva momente, cei trei militari au plecat la fel de repede ca la venire. Luând cu ei întreaga lume a lui Jack.

— Îmi pare atât de rău, spuse Julia, apropiindu-se de omul doborât de durere.

El ar fi vrut să-i răspundă. Să-i mulţumească pentru cuvintele calde şi înţelegere. Dar Jack pur şi simplu nu a putut. Când a deschis gura, nu a putut scoate nici un sunet. Era ca şi cum toată raţiunea sa de a trăi ar fi dispărut instantaneu.

— Julia l-a cuprins în braţe, strângându-l cu putere la piept, în timp ce Jack continua să plângă incontrolabil.

Boom!

Zgomotul unei lovituri de tun care a lovit nava – şi saltul brusc de pe traiectorie – i-au trimis pe podea pe Jack şi Julia.

Au urmat încă trei *boom*uri, fiecare la fel de răsunătoare ca şi prima. Nava lor de luptă s-a zguduit din nou, pendulând, datorită exploziilor. În interior au început să sune alarmele.

Toată lumea la posturi! Acesta nu este un exerciţiu! O voce feminină se auzea prin sistemul intern de comunicaţii al navei.

O clipă, Julia s-a întrebat dacă vocea este reală, sau doar computerizată. Suna destul de real, dar calmul ei era dubios.

— Ce se întâmplă? a întrebat tare, când alte lovituri au zguduit nava.

De data aceasta au fâlfâit şi luminile.

— Suntem atacaţi, a precizat Jack, ştergându-şi lacrimile.

Acum înfrunta realitate şi ceea ce urma de făcut.

— Atacaţi... de cine?

Întrebarea ei a primit ca răspuns doar o simplă privire din partea celui care-şi revenise în doar câteva secunde de la omul doborât la militarul de acţiune.

Demonii aveau propria flotă.

•

— Raportul! a cerut căpitanul, imediat după ce a intrat în compartimentul CIC[7] ca să afle ce se întâmplă.

— Am tras în ei cu tot ce avem, sir, dar nu se vede nici un efect, a raportat unul dintre militari care supraveghea desfăşurarea bătăliei pe monitor.

— Cu tot ce avem? a repetat căpitanul dezvăluind astfel faptul că nu ştia nimic despre ce se întâmplă, în afară de exploziile de pe navă.

— *Sir*, avem trei nave inamice care ne atacă. Sunt marcate cu logo-ul *Succubus* şi nu par să fi suferit vreo avarie.

— Tunurile noastre electromagnetice?

[7] CIC - *Combat Information Center* sau *Action Information Centre* (AIC) – este compartimentul de pe navă care funcţionează ca centru tactic ce asigură informaţii procesate pentru Comandă şi controlul luptelor/operaţiunilor din zona apropiată.

— Cele care mai sunt funcţionale trag continuu. Dar cu efect minimal. Blindajul lor este nemaipomenit.

Căpitanul şovăi câteva momente. Se gândea la singura lor armă „termică". Fiecare navă *marine* de această mărime era considerată navă de luptă, şi era dotată cu câte un focos termonuclear – FT.

— Loviţi unul dintre ticăloşi cu FT. Comunicaţi flotilei poziţia noastră şi lansaţi semnalul SOS. Sunaţi alarma pentru abandonul navei.

— *Sir?* a cerut unul dintre membrii echipei, cerând confirmarea ordinelor.

— Codul meu de identificare este 4-6-09-5-27-11 – executaţi ordinele, a confirmat căpitanul. După aceea puneţi-i pe toţi la adăpost.

Se putea auzi pe tot cuprinsul navei prin sistemul intern de comunicaţii, la fel ca şi pe fiecare dintre navetele de luptă angajate direct în *dogfight*[8] pentru supravieţuire împotriva inamicului superior ca număr.

Comandamentul Marine, sunt nava cu codul de identificare Delta-7-Delta. Transmitem ultimele coordonate cunoscute şi vă informăm că abandonăm nava. Suntem atacaţi viguros de nave inamice. Evacuăm pe suprafaţa planetei şi aşteptăm misiunea de salvare şi extragere.

Repet. Comandamentul Marine, sunt nava cu codul de identificare Delta-7-Delta. Abandonăm nava.

Locotenentul Jack Strong nu s-a mai aflat niciodată în acest tip de situaţie, dar cunoştea structura unei astfel de nave ca pe propriul buzunar. A înşfăcat-o imediat strâns de mână pe Julia.

— Ţine-te de mine. Mergem la hangar. Nu intra în panică şi aleargă cât poţi de repede. Rămâi lângă mine.

— O...OK.

•

[8] dogfight – luptă aeriană.

După standardele omeneşti, navele *demonilor* aveau un aspect straniu. Erau lungi, aproape ca nişte lame şi se pare că în faţă aveau mai multe vârfuri ascuţite. Peste tot erau antene de comunicaţii, şi o uşă de hangar prin care ieşeau şi intrau navetele de luptă.

Tunurile lor, aflate pe partea superioară a navelor, dezlănţuiau rafale, proiectilele arcuindu-se în sus din cele două găuri masive şi deveneau incandescente înainte de a-şi schimba complet direcţia către navele *marine*.

Jack a recunoscut strălucirea roşie-albastră, ştiind că e similară cu ceea ce întâlnise pe suprafaţa planetei cu doar câteva zile în urmă. Dar a continuat să alerge fără să se mai gândească la asta, neîndrăznind să încetinească.

Julia se ţinea în urma sa. Mai bine decât se aşteptase el. De fapt, menţinea ritmul şi viteza într-o manieră mai bună decât mulţi *marines* care s-au aflat alături de el. Era de felicitat dorinţa sa de a trăi – cel puţin.

— Drept înainte! a strigat Jack, proiectilele distrugătoare lovind acum nava într-un ritm mult mai rapid. Locotenentul a înţeles că aceasta se datoreşte faptului că tunurile electromagnetice au fost scoase din uz.

Întregul hangar era plin de o forfotă de oameni. Fiecare dintre ei nerăbdător să se urce într-una dintre navetele rămase. Fiecare dintre navetele de salvare urma să *plonjeze* către suprafaţa planetei şi, cu oarece noroc, va ateriza în apropierea celorlalte. Apoi, oamenii se vor regrupa şi vor face tot ce se poate pentru a supravieţui atacului forţelor ce vor veni curând pe urmele lor.

Jack se infiltra prin mulţime cât de bine putea, ţinând-o strâns de mână pe Julia, dar era tot mai greu să înainteze prin ceea ce semăna cu un zid de carne umană. S-a oprit aşa cum au făcut toţi ceilalţi şi liniştea a pogorât asupra mulţimii. Era efectul unei singure împuşcături.

— Ticăloşilor, lăsaţi-l pe locotenent şi pe femeie să treacă! a strigat Renaldo, cel care trăsese focul de avertisment în interiorul hangarului.

Gloata nu a rămas nemişcată prea mult timp, dar a fost suficient pentru ca Jack şi Julia să ajună la mica navetă unde se afla Renaldo.

— Bine te-ai întors, Boss, i-a urat lunetistul zâmbind.

Cu braţul întins, i-a ajutat pe amândoi să urce în navetă.

— Generalul? întrebă Jack.

— Presupun că face chestii de general.

Ridicându-se în picioare, Chandra l-a îmbrăţişat pe locotenent, aproape refuzând să-i mai dea drumul. Arunca priviri ciudate către Julia, care devenise atât de ataşată de omul în uniformă.

— N-am ştiut dacă te vei putea veni la timp, a comentat Wesley.

— Mda, bine, a mormăit Jack, întorcându-se să privească înghesuiala de oameni disperaţi să supravieţuiască.

Începeau să se calce în picioare, sperând să apuce un loc la bordul unei navete de salvare.

— Încă nu suntem la adăpost.

În fine, Chandra i-a dat drumul locotenentului, dar făcea tot posibilul să-l ţină cât mai aproape.

— O mână de ajutor? a întrebat Jack, întorcându-se ca să-i ajute pe cei ce nu se puteau urca singuri în helo.

— Stai! Copiii? a întrebat Julia tare.

— Linişteşte-te, au plecat cu un zbor anterior. Nu participă la „distracţia" asta, i-a răspuns Wesley.

— Ce vrei să spui?

— Păi, fără îndoială, acum sunt în afară de pericol. Probabil că până acum au mâncat bine şi dorm la căldură.

— Oh, a oftat ea uşurată. Mulţumesc.

Oamenii au continuat să se adune în helo, prin trapa largă din spatele acestuia. Alte câteva duzini îşi aşteptau rândul, dar Jack ştia că nu vor mai reuşi să se urce la bord.

— Dacă mai luăm şi pe alţii vom fi supraîncărcaţi. Nu vom reuşi să ajungem pe suprafaţa planetei, a precizat locotenentul cu voce tare.

Mai ştia că nava mamă, cât era ea „de război", încă mai încasa lovituri dure şi în curând va fi spulberată.

Unul dintre cei doi *marines* plasaţi în faţa helo-ului, a semnalizat cu mâna şi trapa s-a închis. A fost urmat imediat de celălalt *marine* care a apăsat un buton mare din dreapta acesteia.

Pasagerii de la bord au putut auzi ţipetele celor rămaşi afară – haosul total s-a dezlănţuit. Strigăte de ajutor şi lovituri cu pumnii în trapele blindate, pe măsură de helo-ul a început să se mişte încet pe puntea-hangar.

Lui Jack i s-a strâns stomacul când s-a gândit la cei rămaşi în urmă. Poate că unii dintre ei vor reuşi să se pună la adăpost la bordul altei navete – dar ştia cu siguranţă că cea mai mare parte dintre ei vor pieri.

Jack se gândea şi la luptele din exteriorul navei lor – micile navete de atac încleştate în *dogfight*, în timp ce proiectilele tunurilor străbăteau cu viteză sălbatică vidul negru al spaţiului. A înţeles că drumul lor către suprafaţă va fi, fără îndoială, o călătorie turbulentă. Una care i-ar putea duce pe toţi la moarte prin explozia helo-uri.

Apoi, chiar dacă vor supravieţui măcelului focului inamic, supravieţuirea lor pe suprafaţa planetei putea fi foarte scurtă. Pe bolovanul acesta spălat de ploaie. Locul nenorocit unde, în mintea sa, a început totul. Devenise foarte repede un fel de blestem care acum cădea asupra sa, o osândire a păcatelor sale.

Jack va fi norocos dacă va supravieţui căderii libere. Toţi ar fi. Dacă norocul era de partea sa, militarul din el va fi din nou forţat să lupte pentru supravieţuirea lor. Dar, de data aceasta, era ca şi cum el ar fi un tigru rănit care nu mai are nimic de pierdut. Soţia, echipa – tot pentru ce trăise până în această clipă. Au dispărut. Jack accepta lupta ce urma, degetele tremurându-i uşor la gândul răzbunării împotriva acestor nemernici veniţi din stele.

De data aceasta nu va evita lupta, o va căuta.

Asta-i viaţa... tot înainte!

•

"*Delta-7-Delta*, aici nava *Star Hammer Orion*. Vă auzim tare şi clar şi am recepţionat coordonatele voastre. Rezistaţi şi ripostaţi, suntem la mai puţin de

trei zile depărtare. Recepţionaţi? transmitea un *marine* prin sistemul de comunicaţii, aşteptând răspunsul...

...care nu a mai venit niciodată.

— Cheamă înapoi navetele noastre de cercetare şi pornim cu viteză maximă spre poziţia lor, a ordonat un ofiţer cu multe decoraţii.

— Am înţeles, a confirmat unul dintre ce vreo 20 militari aflaţi fiecare în faţa unei console. S-ar putea să nu mai avem combustibil pentru întoarcere dacă facem tot drumul cu viteză maximă.

— Aşa să fie, a replicat comandantul. Trimite un mesaj către platforma *Forţei Defensive*. Spune-le că am răspuns semnalului de ajutor. Avertizează-i că vom folosi viteza maximă şi cere-le să ne trimită o navă-cisternă, cât se poate de repede.

— Am înţeles.

Fiecare dintre *marines* ştia că va fi o călătorie într-un singur sens, dacă merg la viteză maximă. Simplu spus, nava va consuma o cantitate imensă de combustibil – forţând motoarele la maxim. Va executa o călătorie care, în mod normal, necesita trei zile, în doar jumătate din acest timp. Comandamentul i-a avertizat asupra acestei situaţii, pentru că nava îşi va consuma rezervele şi va rămâne imobilizată la destinaţie.

Era un joc de noroc. Fiecare dintre cele şase nave *Star Hammer* erau absolut masive. Fiind proiectate să servească ca nişte posturi de comandă în spaţiu, erau supraîncărcate cu armament de top şi mii de *marines* experimentaţi care ştiau cum să-l utilizeze.

Când cele patru *păsări* s-au apropiat de intrarea în hangarul lui *Hammer* – fiecare fiind o navetă de recunoaştere neînarmată, cu lumini de poziţie ce semnalizau roşu-galben. Senzorii au început să comunice cu luminile încastrate în puntea hangarului. După câteva clipe, sistemele navigaţionale de la bordul navetelor s-au sincronizat cu cele din hangar. Toate luminile au devenit verzi.

A intrat în acţiune procedura standard, micile navete înaintând ghidate de auto-pilot. Fiecare a apuntizat uşor pe suporţii din oţel, fixându-se pe puntea solidă.

În mai puţin de 5 minute, întreaga navă a început să trepideze zgomotos, pentru că şi-a pornit motoarele ce o vor duce în zona de luptă. Sperau să-i salveze pe cei aflaţi în pericol, deşi comandantul lui Hammer habar nu avea care sunt forţele inamice ce-l aşteptau. Ştia doar că era vorba de o luptă în care erau prinşi nişte *marines*, ca şi ca el, şi care aveau nevoie de ajutor. Iar ajutorul era pe drum. Sprintând la maxim prin spaţiul presărat cu stele şi gata să tăbăcească nişte cururi.

•

— Va fi o aterizare dură, a strigat unul dintre *marines*, în naveta supraaglomerată. Dacă aveţi centuri de siguranţă la scaun, folosiţi-le. Dacă nu, ţineţi-vă bine de ceva ce e ataşat la fuselajul navetei şi nu-i daţi drumul.

Era cea mai rea situaţie la care fusese martor Jack – cel puţin în materie de lupte. privind prin micul hublou al navetei, care se rostogolea rapid sub atracţia gravitaţională a planetei, Jack nu avea nici o îndoială.

Erau învinşi.

Majoritatea navelor pe care le vedea erau pictate cu însemne pe care nu le mai văzuse niciodată. Acestea vânau navetele lipsite de apărare care se îndreptau către sol. Navete exact ca cea în care se afla el, plină de panică.

Simţind cum se înclină botul navetei – semn sigur că urmează o cădere liberă, Jack şi-a scos vesta militară. A pus-o în jurul său şi al Juliei şi a legat-o bine de o traversă a navei, ştiind că aceasta este ferm sudată de fuselaj.

— Eu..., s-a bâlbâit Julia panicată. Eu nu vreau să mor.

— Nimeni nu vrea să moară. Îţi promit că dacă supravieţuim aterizării, jos am să te protejez eu.

Tânăra a început să plângă, la fel ca mulţi alţii de la bord, în timp ce ceilalţi se rugau.

Jack încerca să o liniştească, dar propria sa durere era aproape insuportabilă. Cu ochii plini de lacrimi, Jack a îmbrăţişat-o doar – nişte braţe puternice puteau să-i redea acesteia încrederea.

Aflată în siguranţa centurii de protecţie, Chandra a văzut gesturile dintre Jack şi Julia. Ani de zile, femeia-soldat a simţit ceva pentru locotenentul Jack Strong. Ceva mai mult decât o prietenie.

A negat adesea acest fapt faţă de camarazii din echipă, dar perspectiva morţii sigure a forţat sentimentele să iasă la suprafaţă. Chandra a făcut ceva ce nu i se mai întâmplase de ani de zile. a plâns. Nu tare, dar destul de vizibil pentru ca Renaldo să observe.

Ca militari erau antrenaţi să nu se teamă nicicând de moarte. Chiar şi în aceste împrejurări, lunetistul a ştiut că plânsul ei este emoţional. Părea să-i înţeleagă durerea – şi-a pus mâna peste a ei şi a strâns-o puţin.

Era momentul în care fiecare a început să-şi analizeze viaţa. Alegerile făcute şi sentimentele neexplorate. Zgomotul ploii ce lovea fuselajul navetei arăta că impactul se va produce curând. Nu mai exista o a doua şansă.

— Jack, a strigat Chandra, destul de tare ca să atragă atenţia. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit.

Secundele necesare pentru ca mintea lui să proceseze această confesiune au fost ultimele lor secunde de viaţă înainte de impact.

Toate sufletele de la bordul navetei osândite au pierit.

•

Star Hammer Orion a sosit la aproape o săptămână după confesiunea de iubire a Chandrei – intrând într-o luptă dură cu adversarii lor ce semănau cu *demonii*. O rasă de fiinţe cu tehnologie superioară, dar fără respect pentru viaţa inocentă.

În mai puţin de o zi, armata *succubus* a aflat că umanitatea poate face faţă confruntării într-o luptă dură. Navele *Star Hammer* s-au alăturat lui *Orion* şi au eradicat această rasă josnică de războinici.

Dar tot a durat vreun an sau doi ca să reuşească.

Când s-a reluat colonizarea micii planete, militarii noştri au început să recupereze ceea ce a mai rămas din epave.

Locotenentul Jack Strong a primit postum *Medalia de Onoare* – împreună cu toţi membrii unităţii sale. Misiunea într-un asemenea loc şi sacrificiul lor în faţa acestui fel de pericol, nu va fi uitat niciodată.

Dar, ceea ce se va uita va fi dragostea Chandrei pentru locotenent. Răspunsul lui nu va fi auzit niciodată. Acum se aflau fie în paradis, fie în iad, având doar un singur gând. Ce ar fi putut să fie.

Din nefericire, într-o lume a aventurii, chiar şi eroii mor.

Fiecăruia dintre noi i-ar place să creadă că finalul fericit este garantat. Că într-un fel sau altul, eroul povestirii noastre a găsit o cale să scape la sfârşit.

Eu vă spun că zilnic mor mii de oameni. Fiecare fiind eroul propriei sale poveşti.

Vom afla că *succubus* erau doar una dintre multele rase aflate printre stele. Unele paşnice – altele violente. Cea mai violentă dintre ele fiind... rasa umană.

• • •

Dacă va fi să reţii ceva din această nuvelă scurtă, aceasta să fie:

Fiecare dintre noi înşine se poate regăsi într-o situaţie asemănătoare celei din naveta osândită. Şi chiar dacă moartea noastră va fi diferită, ţelul nostru până în acel moment rămâne acelaşi. Să-ţi trăieşti viaţa fără regrete. Să-ţi urmezi visele şi inima, indiferent unde te vor duce.

Viaţa oricui se sfârşeşte cu moartea. Cum se va întâmpla, într-o navă spaţială sau în salonul liniştit al unui spital aflat într-un oraş oarecare, va fi întotdeauna într-un mod diferit. Dar, cu toţii vom ajunge la momentul ultimei răsuflări. Aceasta va fi ultimul semn lăsat de noi în lumea ce ne-a înconjurat.

De fapt, trebuie să-ţi trăieşti fiecare clipă a vieţii ca şi cum ar fi ultima. Procedând astfel, orice altceva va fi pe locul care-l merită.

Cei dragi vor şti care îţi sunt priorităţile.

Vei avea o viaţă fericită.

Şi – cel mai important – când, în cele din urmă, îţi va veni sfârşitul, vei putea pleca cu zâmbetul pe buze.

Iar în final, asta contează.

●●●●●

SFÂRSIT